

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Horn, Hans Iver Horn
Titel | Title: Kapertoget : Et nationalt Syngespil i tre Acter ved H. I. Horn, Doctor og Professor :
Udgivet år og sted | Publication time and place: 1808 Det Kongelige Teaters Sufflørarkiv nr. 402
Fysiske størrelse | Physical extent: 1 bind. (upagineret.).

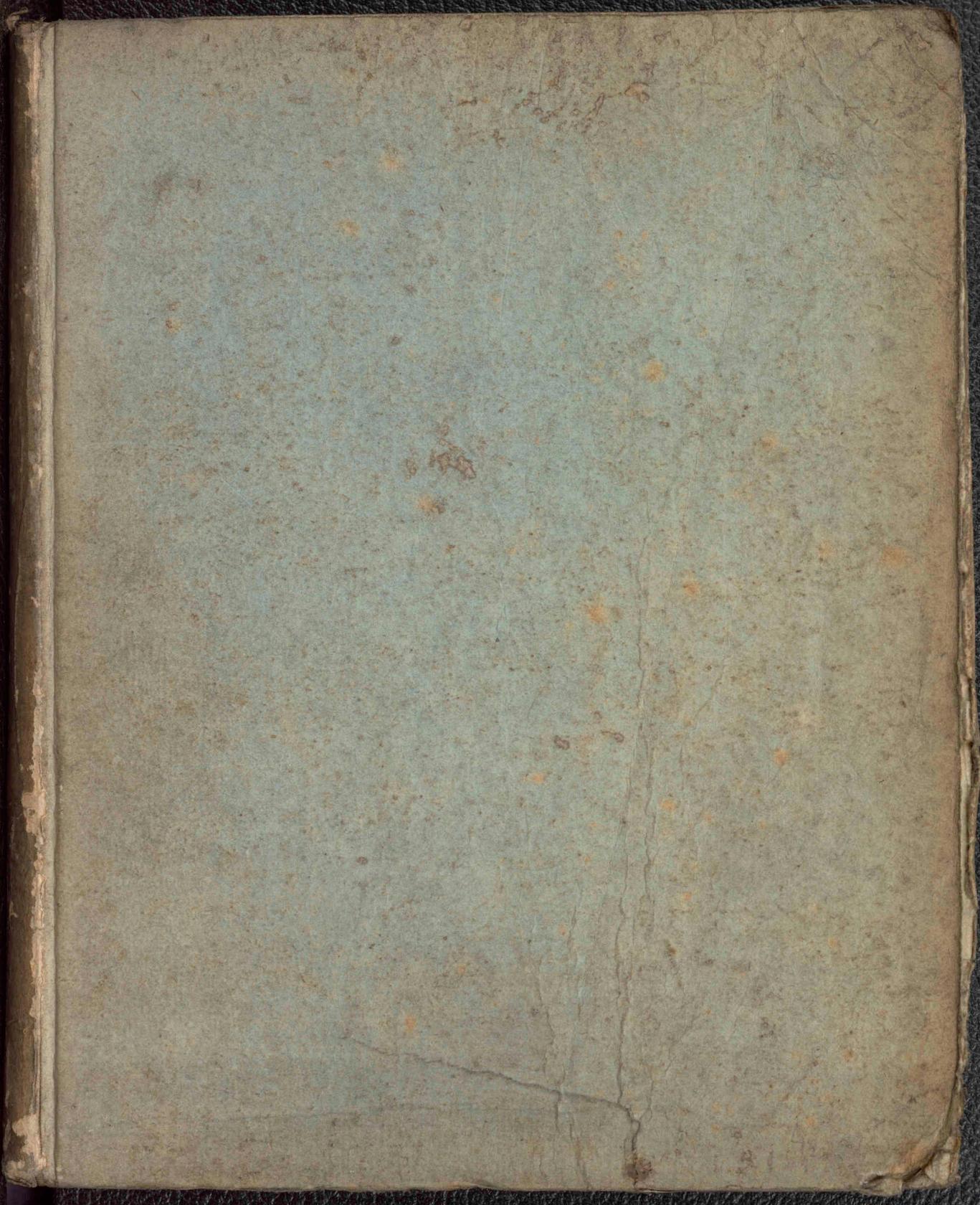
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Det. kgl. Teaters Supplement Nr. 402

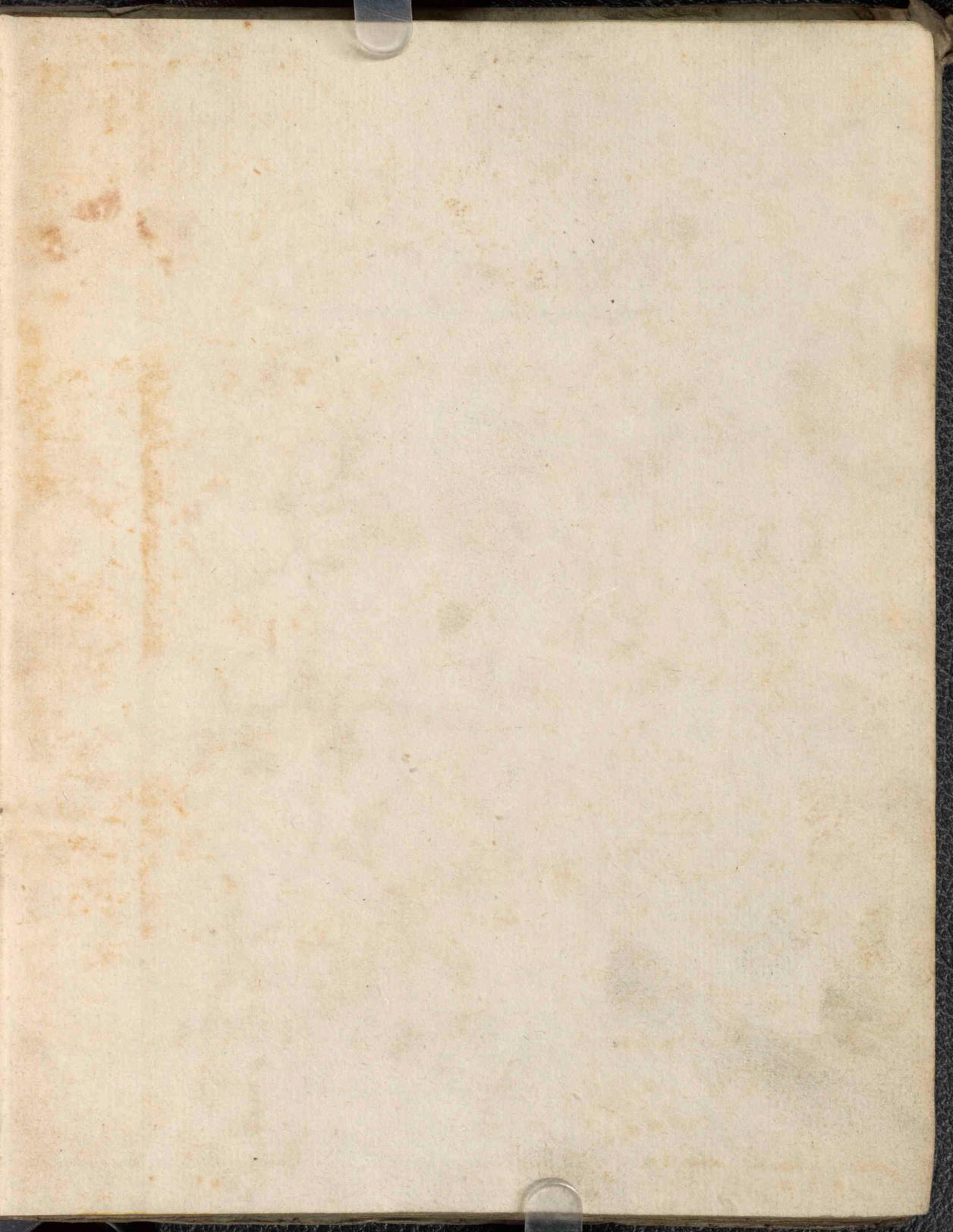
Supplens Bog

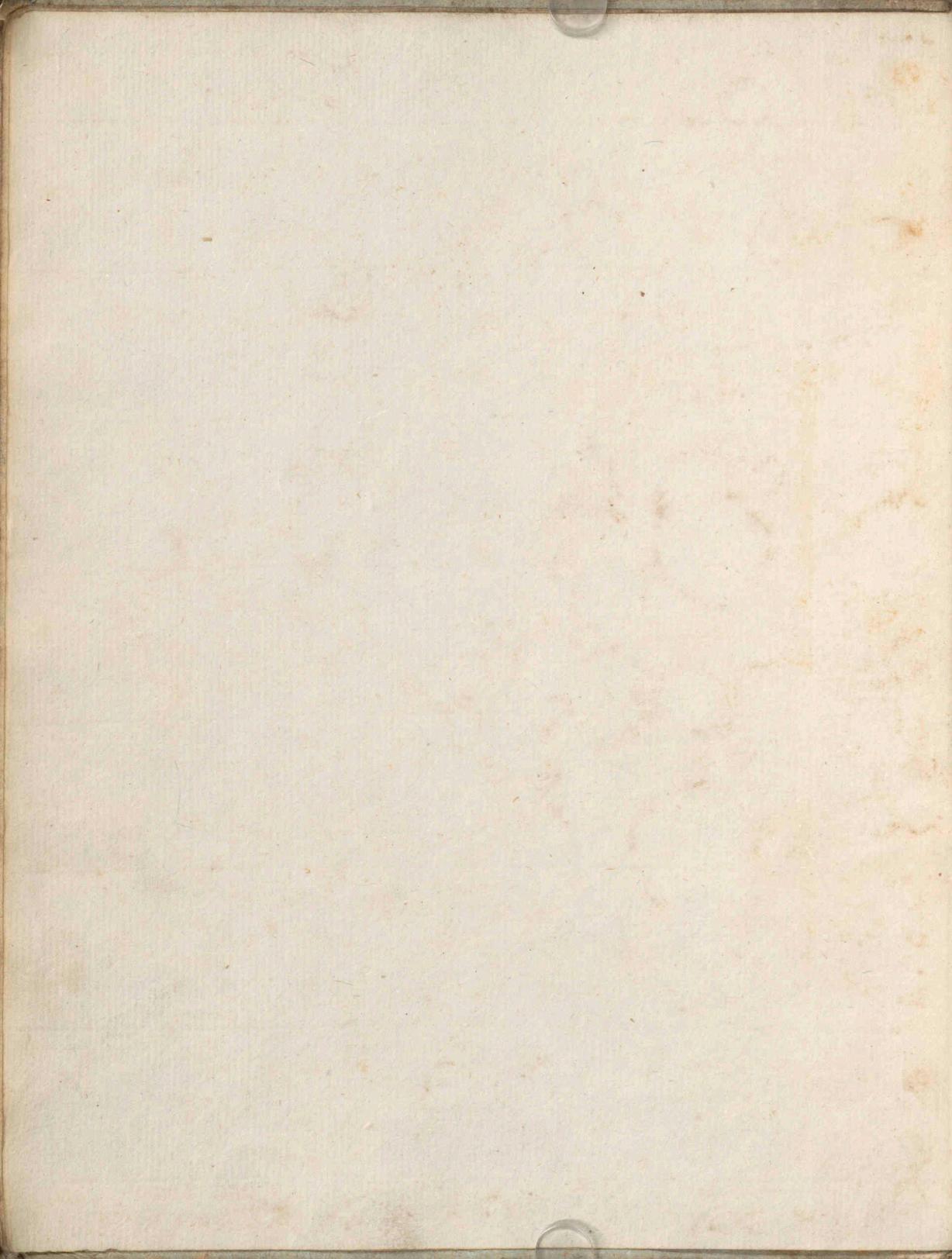

Det Kgl. Bibliotek

130024521142

Kaspertoget.

Et nationalt Singspil

af Peter.

af
H. F. Horn,
Doctor og Professor.

Faint, illegible handwriting, possibly a signature or name.

Personerne.

Ole Pedersen. — en gammel Klipper, som bor
i en uøst Etage, mellem
Torder og Christianssand. For
næppe en Tid Bagreagilain.

Stine. — hans Hustru.

Lise. — hans ældste Datter, forlovet med Anders.

Karen. — hans yngste Datter, forlovet med Halvor.

Tror. — hans Søn. 13 à 14 Aar gammel.

Anders. — Hjemmand, som man tror, i fængsel
sængeskab. forlovet med Lise.

Halvor. — Hjemmand; Anfører for Højstævnet,
forlovet med Karen. Han har ud-
mærket sig i Slaget den 2de April
1801 og bærer Medaillen paa Brystet.

en Bændemand.

en Højstævneemand.

En anden Underanfører med Højstævnet.

En anden Friemægler.

Kontmand.

Løjed.

Forsynskriver.

Lufdomand.

Knektar.

Kuldr.

Bønder og Borfolk af begge Sider.

Handlingen foregaaer den 27de og 28de i October
Maaned 1808. Den begynder den 27^{de}
Dags Eftermiddag, som Eens Tid for
Solens Nedgang, og ender næste Dags
Fornmiddag.

Scenen er i Ole Pedersens Hus.

Förste Act.

Förste Scene.

(Alte f. allene.)

Man er beskieftiget med at lægge nogle
Skæder ned i en Skibskiste. Man
hører stærk Storm.

Blandt tordnende Rudsler og strækkende Tuer,
Blandt Fiendernes lynildbevæbnede Skarer,
Ei synker de stridende Krigeres Mod.
Naar Mare omstyrte og tusende Segne,
Naar Død dem omspærte, de Kiække ei blegne,
Kraft farve de Jorden med Fiendernes Blod.

Men Vindenes Piben og Stormens Lusen,
Og Havens Brølen og Bølgerens Brusen
For graahørdet, hemand er skønneste Lyd.
Naar Stengerne krummes og Raarne knage,

Og Tougene tvivne og Sejlene brage,
Da fyldes hans Bryft med oplivende Fryd.

Men tidobbelt Ad i hans Nierte opluer
O Fødeland! naar han fornermed dig skuer,
Da tørster han kun efter brandende Moon.
Da foulme hans Naver af Ungdommens Varme,
Og kan han paa Fienden kun kiøle sin Harm,
Da synker han glad med den bristende Num.

1. Han lytter efter Stormen.

Det klinger godt — Nordøsten kuler frøelig,
De komer nist i Nat, om det er Vandfød
Alt fugestrø opsalde sig i Strømstad,
Lg vante him paa gunstig Wind — han saa de.
Saa gunstig, og saa rask, som de han saar den. 5
Lg saars det frøil, de maars gaar ud i Aften,
Daframt det pad him si er ved for Trojau.

Anden Scene.

Stine. Ole.

Stine.

/ Bringet noget Linned. /

Jaa saa du linnedet - / affides. / o! gid kun ikke
hugstrikten var iblandt det - / til Ole. / - hvor Ole!

Ja det det Alvor at gaar ud i Aften 10.
Fakta Kvin?

Ole.

Du troer nok jeg er saaga
fordi det skal se lidt?

Stine.

- Nu rydsonen.

Jeg tror nok, du saa aldrig frøgtt. Morvort.

Jeg mindes saa jeg sad i gamle Dage,

Da Bortvort var Juuan, med end med Børstet 15.

Det end saa Fide - og saugred saa medlig

Da Dage — og de lange lange Nætter,
Naar de var mestand, — naar saa det kumle
Som nu i Aften — — nej, en Bømand kan vi
Jovstaar smør fal, smør bærst, en sanden Nat er 20.
Jov Rosen siamma, som maas skind Graaden
Jov Bømand, og ten sig glad og sjunga.

Tit Bømandens None med taarefuldt Øye,
Og kummerfuldt Hjerte anraaber det Nøge,
Og skialver ved Lyd af det brisende Hav.
Tit lindres den Kummer, som Hjertet omfandt
Men tit kun forgieves den Elskte maas vente,
I Bølgerne fandt han sin Grav.

§. Under Sengen giemmer Ole Linnedet i Kisten: §

Ole.

§. Skakker hende ømt Haanden. §

Nu er det glimt.

Stine.

Ja det er glimt min Ole
Men spørges vil du mig forrige Kvadkan?
Jeg Klavner - din søj til i Morgan tidlig, 25.
Du mod jo dog at Kvadet bliver sagta
Mod Morganen.

Ole

Du det blev da for sikkert
Du forde selv, nor besvarende brøgt om
Da mange vige haderinger, som Jindan
I Jmies lade Navn jeg ikke giver nogen. 30
I sidste Uman reddet ind til Strømfled
Der ligger da, og munde blot, at vinden
Jeg blev bliv gæst for dem; - og det er den
I Aften; du gaar sikkert ind i Aften

J kald' de for.

Stine.

For! er det de at munde? 35

De sejger Roser, hvad skal de forde?

Ole.

Min mine næste Gæster, hvad sigd' de mal,
Skald jeg lod dem gline det forbi os,
Og havde vi gaad mod dem, skildt de sejger
Dag kunde gaad, og gik? — De bravn Niels, 40.
Som gik saa milige, saa minde, med mig
For ingen Gjort — Kosten som vi sad den —
Saa de fik for, hvor gamle Ole
Saa milde forer Ingaren.

Stine.

Jag mand det,

Der skal jo flig en glede over Bøjgeden 45.

Som man ska Pröjlligoford: för en Gjöta.

Ole

Naa! - Sittil får jag ingen Ting indrakt;
Sorgienne er jeg snart ud at kvijsfa,
Eomfendit - ude som flau - jeg kom tilbaga.
Med får ik brann Unga, - Med, som knokkes 50.
Si lat, for lung maan fornen Soy ni med.
Nu får ni samu lykkelige Udfigt.
Nu brænde ik af hjff, af Mod og Smad,
Nu maan dan noma magt.

Stine.

Man får magt!

Ole

Var magt? - Sivt noma ni, smad minden 55.
Er ik i Trug at noma? Kona, land på
Før magt med med Gjøfod - ikke noma -

Man vedoxdregtig - udfalt givne' Dig paa!
Hvi monn - mi, om ogsaa Gud tillader
Det kan, som saa lidt i Noen far skaanet mig, 60
Skal duun Gang faas Rigt mod min Lofaring,
Og saule Kluden - mangen Kommand Svickers
Der intet - jeg gaar ud til Noe for Kongen
Der, det jeg kan, at seer Gam, og Landet,
Et Adrenaland, som kaldt i Kongesender. 65
Da Kæmpeløbet, midt i Jordan, bar og
Mit Hic, skindt uorft, unutralt og orligt - in du
Kial fra rufner - - det var min sula Rigdom
Der smilket jeg min sula Linstid sulte
Da krolig flødt, saa uodig pløjet Noen, 70
Da koulte jeg: Da gam - og du kan tage,
Du farer, som blygner mætt Kløber.

Hvor lilla Grund nok skaffer os vor Føde,
Og Bønnen kan giøre som den Røde,
Arbeid - søjgte Gud - og lidelig Hæde. 75.

Man da jeg fik at søre, Hørdalands
Bær nok, Saust, skammelig misfandlet,
Da skiald mig sige Trog af lidelig Hæde,
Da svor jeg at forsøge hvad jeg kunde.

Da med jeg noget ei for egen Hædering, 80.
Jør minde Gledet jeg for af Hædens Hæde,
Jør Gud Kong skal være Kongen Hædering,
Og da jeg intet vedkom det med jeg -
For længe siden gav du mig det Minde.

/ kærte /

Da angret jeg nok ei hvad du for længe? 85.
Er Offent for kort?

Stine / med Jaarer /

Det kan det blive.

Ole.

Kan jeg se du forandret sine Tanker?

Kan solen se vi mere saa næmt for Landet?

Gildet kunnede sig naar Kongen mangled?

De som blødt og trygt, man Kongen forulde 90.

Jaumaged sine Netter i Berømming

De liker Kong, med at ukente Maade

De Midler til at vende Folk og slige?

Det kunde du?

Stine

Det kunde ingen Kom

Tom sagde sig til Mand, og fandt det lykkel 95.

At være af et en ærlig Normand.

Man er jeg miskelig saa mistænkt af sig!

Naar yttred, jeg den Givelsker efter sig selv?
Og kanst du mig staa den paa i Løst?
For brugen naar endog mig noget ugent?
Svinder du i mere første Dage,
Gjør smaat mig færd det, hvor Luget, hvor færdigt!

Ole.

Jeg minde dem, og minde dem med Gud.
Da lyste jeg at udgaa med det Ligt,
Og bruge Guds Gaver, naar jeg gik dem: 105.

Ole.

Kun Salighed boer i den Nøjsomme Nierte,
Kun roelige Glæder ledsage hans Fied.
Han graadig ei Rigdommens Dyrger begierte
Tilfreds med den Lød, som for ham er bered.

Stine.

Ei Armod hans roelige Sind kan nedløge,

Ei rager ham Nummer, ei quæler ham Nød,
Ei mørkner Mismodigheds Taare hans Øye,
Ved Arbeid han bøder mod Armodens Nød.

Ole.

Glad seer han i lave, men reentlige Stue,
Sin raske, og blide, og huuslige Vio.

Og skille ham engang Bekymringer hvi,
Hun styrker hans Mod og forføder hans Liv.

Stine.

Og dersom ham gaemild da Skiebnon tilsmiler,
Og skienker ham Himmelen blidere Naar,
Til Armodens Nytte han ventligen iler
At lindre dens Smertes og lege dens Saar.

Begge.

Ei Sorg ham nedtrykker, ei Medgang ham hæver,
Ei stoler han daartlig paa Nøghed og Guld.
Ved heldende Aften kan frytsom ei bæver,

Han smilende segner til fedrene Muld.

Sine.

Ja gode Ole! jeg var lost at sinne,
Si var jeg glamt det. — Minke du du Aften,
Da Bukt kom om Kiöbenhavns Ulykke!

Ole.

Om jeg kan minke du! spørg om jeg kunde
Et Lyblik kun glamma du? Man det var 110.
Si os blot, som det angik, — det var Allah,
Vest felle, nor konges tab — si! det var falden —
Det var det fælde Maal af Briter-Udhaad.

D! at Graugialdsfan saa louna konger!
Dens time kommer — rift o rift — du kommer 115.
Graugialdsfan for al indvort Skandfal —
Jær Klærn de spial fra ubarobust Formand,
Jær, som uslydelig Draaba Blod, de udgiød

Den Gynges til Kroat - Duvic, Jordan over,
Gjort Kong af deres Bomber - Svart at Kroat, som 120.
De vakte Riobanfaynerne at Sjere
Saa deres egne de Ulykkelige
I Hospitalat - Svart at Paris, de uigjeld -
I samme Madax Gradulige Arma; -
Gjort Svart og Salm Svart Gjindes Mastrofminen, - 125.
Gjort ubagebrat, som de flug til Riobling -
Gjort Mordbrande Gjente af Sir Congre's fela -
Gjort Ringen af den milde Dientalater,
De Templats Caarn sank ned i deres Hammer -
Gjort Blindt af Hammerfloeden - som ustraffet 130.
De aldrig angreb inden Sjynfold Njorte -
Gjort af de Millioner Millioner Caarn,
Den Naderdagliges afpressad Ulygde.

Stine.

Jeg svor dig atter, som sin første Aften -
I en bløftende af Gannone Sulten Kofen, - 135.
Kvart Bleg og kære-salgsnult - I en falden Kuffet
Du stænd, den som smad jeg kunde sige,
Den siden for min Gnaad.

Ole.

Min blomstfaldet -
O blomstfaldet sagde næst floden.

Stine.

Da Dagen græde du tog du mig i Armen, 140.
O sagde blidt - "Hvad mener du min Stine?"
Hvor salde Gnaad vil Kæber Peder Liöbi;
Jeg følger den, og liöber mig en Skide;
Jeg nød, hvor jeg skal se en rigtig Lykkelid,

Den vedvarende jeg og samles klinker kommand . 145.

Blandt Børgernes Ulydighed mist jeg mindre mange,
Som var rede til at følge Ole.

Den gaar jeg ud til Røgers - smad jeg mindre,
Det skal tilførs Røgen - Røgen end."

Naar du du mindste Misfag i mit Dyr ? 150.

Har jeg si og og samles Bred til Peder ?

De skulde jeg sig ikke selv til Fulgt ? -

Ole / ryster hendes Haand /

Lu vølig Normands Brann' vøfles Rand !

Stine.

Er du nu mig beständig - ihl med Jimben -

Man lærer du blay - om ihl nu umæligt - 155.

Har denne Gaudling - glad jeg saar sig misf,

Det Norge er Mand, som var rede .

Et bær Offer frae paa Landets Alter.

Alle.

Sag mig nu, som det synes, at jeg
Maa se med blandt dem der i Aften. 160.

Stine.

Kan du misliunde se din Kones Ansigt?
Man ser nu, som det forlurer det i Lyset?
Og ser du det fulde Bred af Hornet?
Det kunde blive Finckens Fordel - uopret
Glandigst - om du gaar ind i Aften. 165.
Lid mig nu gang for Gindens Skyld jeg biter sig
Paa blot til Dagen gæder.

Alle.

Jeg gaar til Kvarnen,
Der dog at se om Privat er saa farligt.
Han gaar til Døren og møder Karen, til hvem han siger:
Du kommer nok tilpaa min gode Karen,

Var til vi kan faa Moder lidt i Lunde, 170.
Juni xx saa morh i Dag.

/: Hangaer: /

Tredie Scene.

Stine. Karen.

Karen.

Min gode Moder
Gaar kan det naar, spormad vi bliv modlor?
Gaar xx den sandt?

Stine

Di alt for liekta farer
Hil ud anden i Arben for at frejdse.
Du spær det Hvit der er.

Karen.

D! intet andet? 175.
Det bleser; men det er mal vi saa farligh.

Jær skjønnest nok, om det gaar an at sile -
Lær det, der kunde mindes, sæt du som vi
Dit hjer paa Spil, og Falkato.

Stine.

Windsjyger

Man aldrig sans spil; man sans først broder 180.

Og lærer med Læreren. Jan er saa ydmygt,

Og det med Læren, det kan ingen negte.

Jeg mist gaar jeg, saarvint han tyer det grueligt;

Man er det umuligt, siger, er det umuligt,

Og nogen Morosiel kommer fram med Lær

Amillam Boraad og Lær i fligt at Guds Vis? 185.

Og Lær sig ibesom - - -

Karen.

Hvor du trygh paa Lær,

Og fram for alt paa Himlen, som berlygter
Jær god' og ædel Mand, Jær som du gæder.

Stine.

Ja sikkert gæder Himlen Sam - den Gud!
Man al! - Gode liander Himlens Raad? - for Karen! 190.
Jeg vil gaar Sam til moris Naber Peder,
Sam er en trofast Ven - en adre Olding,
Og kjendte Nemand, som jeg loat af fader.
Et Ord af Sam mist vilde mig den meget.

Karen.

Gjør det min Moder!

/ Stine gaar. /

Fjerde Scene

Karen / allene. /

Glad jeg skulle bli 195.

Den sin Sam nogen Maade sine blev rolig
Man mist nok er sin ogsaa alt for frjgt som.

/ Hun setter sig til at strikke og synger. /

Stolt Sømand han farer saa vidt omkring
Over salten Søe;
Han bringer saa mangen kostelig Ting
Til sin Fæstemøe.

Han fører saa mangen en dyrebar Viin
Over salten Søe,
Baade Silke og Guld og Hermelin,
Til sin Fæstemøe.

Naar Landet faaar Feide han farer frem
Over salten Søe,
Han iler til Forsvar for Arne og Niem,
Og sin Fæstemøe.

Til Orlog's han stander som Klippen fast,
I den salte Søe;

Han fejter, om faldt baade Stenger og Maest,
For sin Fæstemøe.

Til Orlojs han drøber saa mangen en Mand,
Paa den salte Søe;
Ei sviger han Konge og Fødeland
Eller Fæstemøe.

Han styrer saa varsomt blandt Banker og Skier
I den salte Søe,
Og tanker, naar Døden den er ham nær,
Paa sin Fæstemøe.

For Modbør han baurer og braser saa snild
Paa den salte Søe,
For Medbør han seiler som Lynsnare Duce
Til sin Fæstemøe.

Han styrer saa sikkert den skummende Staon

Over salten Sø,
Og ankrer saa glad i forønskede Maan,
Hos sin Fæstemøe.

Men splitte de Storme hans Mast og hans Ror
I den salte Sø,
Og knusede Bagstavn til Havbunden foer,
Da græder hans Møe.

O Gud! skal ihl nok gamle Fader Kloben!

Femte Scene.

Lise. Karen.

Lise.

Ju vil slagt vairs' alt - o Karen - Karen!

Kaar saar du nokke Fader saa paa skaalig?

210

Karen.

Ala! - Fader er en gammel kjendij Formand,

han kiander smert at bliu, som Man i Fiordun,

Life.
Du er nu altid uforfægt og modig,

Du lølar si den Skæde mi anden fæle,

Forde du som sin Malvor trygg for siamma. 205

Man jeg som lykkelig! — Min stakkels Anders,

Gud mod' sandt ondt som døjer, for en fiende,

Som han forvæder sig til at misgænde

De Sanger, som sin dog forvæder Trovflay.

Erind' du, at jeg si giæver som som som, 210

Og som med mod gode gamle Fæder?

Man som en for stor — det siger alle.

Harer.

Ju stakkels Anders — giv som mer iblandt os!

Man tror du da mit giæver gamle liddet

215.
Jeg farer - Moder - alt - indtagen Halvor?
Kier en Jan mig - med Jimlau - som mit Sjæ.
Og Jan er ikke bange for Kanonier,
Det far Jan niest. Heru skemmer sam xi seller
Og nar Jan ved - mi jeg soldt ikke af Jan.
Bran siges første rens kun af Mandu Dan I. 220.

Staren

Tapperhed og Mod antander
Elkov i hver Piges Bryst.
Hellig er den Ald, som brænder
For den Mand, som stod i Dyft.

Lise.

Ei daarer os Elskernes Stemmer,
Som røbede Feighed og Frygt.
Ei quindeligt Mierde forglemmer,

At Kiækhed giør Niemmet saa trygt.

Begge.

Og falder den Adle for Fiendernes Sværd,
Og strømmer hans Blod af de kløvede Aarer,
Da væder hans Pige med hedeſte Taarer
Hans pyntede Gravhøj - og mindes hans Værd.

Karen.

Min Life! - søv - jeg frøgtar ni for Malvor,
Jeg vil ni giæmme ſam i Radconns Kroger;
Og ſkiøndt ſand hin udgiør min ſala bykta,
Saa nokke jeg dog ſallan ſam med Garder.
Jeg mer, ſan gid i Garders Mad med Glæde, 225.
Saafremt den Gamla den blev volij giæmme,
Og gid det ſaa - Gud - om det gid uſaldigt;
Troff blar der ni, dog hindring i den Lande.

'Mor!' Væk vi af Tang og Lars nær veddet.

Jeg fanter lam - foris Lars betrorer lam Kluden, 230.

Den nød jeg lam med minde Klud er ved.

O Gud! - og du blam du ig Modet solig.

Life.
Du gode gode fige.

/Kareer gaer./

Siette Scene.

Life /allene./

Gniletet Gierat -

Naar vi kun Lars nær millig - man jeg friggter

Den gamle Lars sig ikke anstalt,

Gan en for og brugt mod den gamle Gierat

Gan selv vil Lars sig.

Syvende Scene.

Alle. Iver. Life.

Alle.

Der den min Iver,
Der saars Kiboligsten - her den med til Kranden
Saafraant du orker den. / til Life. / Gør du sin Moder
Bred sande kommed sid.

/ Life gaaer. /

Ottende Scene.

Alle. Iver.

Iver.

Min gode Fader!
Du pleier ikke afflaan Smad man bier dig.
Jeg far en Bøw.

240.

Alle.

Da! Du vil jagtens ogsaa
Forføge paa at strække mig med Hornen,

Og faar mig til at ligge rolig fiamma,
Imodens Giorden fæltes trygt forbi os
Med Livets Gods, og laar os ind, som trykter.

245

Aver.

Kai Gader! vil med Gud - jeg med sin skinn
Kaar det gaar an, naar vi - kun gaa mig lovt
Oft følge dig paa det tryk.

Alle. / godmodig roer! /

Du føling!

Du med vi spad du blev mig om - det kuler 250
Kaa suardt, at du det suart, maaste, fortrød det;
Og fød ni komma salomne ind af Giorden;
Daa en jeg lauge for, du bliver sønsjig;
Du aldrig fød var inde i at Maximier.

Aver.

Zur; jeg en sterk og rask og kaaler toan. 250

Det blef en ikka mere gaa mig end anden;
Jag med skonden at jeg er med fader,
Som skidder nok forlader den skal styres.

Ole.

Her skidder er i gamle haand.

Aver.

Det med jag,
At man kan trygt staa tid til det og Blegskab ²⁶⁰.
Og at det er kjonst at frejgte Alting.

Ole.

Glem vi min Døn! at vi saa mere at frejgte
Lud Storm og Uvind - list vi naar til Rugare,
Det kan vi træffe gaa at med med fastløj,
Og kommer til at engle skærpe Ruglar. ²⁶⁵

Aver.

O! var det kun saa vel!

Ole.

Bray iibefindig!

Du troer, icht at en kong, at gaar mod fianden.
Naar Flden veltar ind af fiandens Skjold,
Og Raag og Ransg belagde os vor Oerand,
Og Ruyter findes sin om vor Oerand, 270.
Og Splinter farr rundt omkring, som Ruyfog,
Og Ruyg af Saarvda. opfylder Luftan,
Du skoldes ofte Mand, and sign' Oerand.

Iver.

Nu, jag er iung - man jag er foit i Norge,
Og foler Norges Friid og Norges Limmud 275.
Daa narnt, saa lamend, som nogen andan.

Ogid jag er nar Mand, og Lunde Ruyg
Og Ruygans Eimud, og nar du hylle
At finde helligfad til at fangre landet,

Da stille du, min Fader! saar at gøre,
Din Aser ni er bange for en Ginde.

280.

Snar engang først for blid jeg samer skielmat,
Og skielmat med ad ligem, naar det vindes;
Du, Fader, du skjæder jeg det Blod for du var.
Nu give mig lov at være med!

Al.

Sin lidet

285.

Du tænker paa din skakkels Moders Torrig.
Olt skielmer sin for mig, og naar sin midste,
At Mand og Kvin paa engang var i Sand,
Saa blev sin anden meget mere angst.
Det er at grundfont Hvir- sterkt vaser Stormen—290.
Udfælingen er næsthalv og farlig—
Og gid det er usalvigt— blev ni borte—

Gum - soldt det ulla ud.

Aver.

Gum milda godde

Ju
Sin sula baretid for sig, min Gode!
Og stundom ogsaa skienke mig en Laaned, 295
Jeg følger sig - tillad mig det - med Gjensid!
Jeg har jo aldrig bedt for om noget.
Vælt blav det mig at sjenke med sin Tids.
Nu, lad mig sula bylle med min Gode.

Alle / affides /

Du Drang baretid mig - hvad skal jeg svara? 300.

/ til Aver. /

Du er min Dön, og kink - val - følg mig, Aver,
Gis ogsaa du kan faaa sin Moders Minde.
Man for min Dön! Du miste mig det første,
Jeg ögnade deri den Gnist, som ulmest,

Og som maaske snart brøder ud i Luv; 305.
Jeg øjner Rivellighed til Godelandet.
Giv mig din Haand min Ven - og lo mig - spørg mig:
At Landets Gænder mig blive vind.

Aver.

Du har det - tag min Haand - forbandet være
Du Dag du først jeg brøder Lids Lønte! 310.

Begge.

Alfader! - vi helligen sværge!
Du hører det - modtag vor Eed!
Om fedrene Nader at værge,
Og hevne den Spot, som vi leed.

Uflukkeligt Hadet skal være,
Som Normand mod Røverne bære,
Og Daniemærks Fiender skal lære,
At frygte Odaniske Hav.

O Himmel du styrke vor Evne
Britanniens Udaad at hevne!
Og skulle end Kiøben da revne
Og Haabunden blive vor Grav!

Og svige vi Løftet, da faldte
Din Vrede-o Gud! paa os ned!
Dig Himmel! til Vidne vi kalde,
Vi svore - Du modtog vor Cød.

Ale.

Kom mig i sin min Døn at bli for svoret!

Iver.

Ju mig skal jeg mindro Ant.

Tiende Scene.

~~Madam~~ Lise, Stine. De forrige.

Iver! Løber glad imod Moderen!
Min Moder!

¶ Tank jeg for snart her at gaar und fader
kan ikke lofe.

Stine.

Dy det skal her i Aften?

Sver.

Ja, hvis du kun vil give mig dit Minde? 315.

Ole.

Kom ikke for den Brag og omfang mig,
Dy gjorde mig for blod, som Dog-jeg maatte
Da give dem Tillidselse at følge,
Dy kun saafromt du intet for rimod det.

Stine.

I Gudsens Naar, min Ven! ja folg din fader, 320.
Dy himmelen beflykte Læve sagge.

Tiende Scene.

Halvor. De forrige.

Halvor.

God Aften!

Ole.

O god Aften liare Halvor!
Du kom nok for at sige Afsked med mig?

Halvor.

Jeg saa Brilleglas og saar den gamle Skind,
Og kunde ikke troe, at det var Aften, 325.

Ole.

Ja! - hvorfor det?

Halvor.

Hvorfor kunde jeg ikke,

Og du er stil i ind, naar det var ind ad.

Ole.

Man skulde se det som en kiel - det var du,
Og havde som en Raad, og sigte for sig,
Og jeg er liant i skind.

Halvor.

Ju det er du. 330.
Og skulde se det som en kiel, saavidt jeg skulde,

Man Natten falder saa og kjeldt er. Hermed,
Og snart gaar det Kør, det kan ikke seiles,
Ej Bøvlensind saa stormat ind saa længe.

Ole.

Du sagde vel jeg skulde bli en Søfjers? 335.

Stine.

Min Ole! Godt dog er ind Malvors Anfald.

Malvor.

Godt Godt er bekendt mig - jeg er ind færdig Mærk,
Jou er ind, at det er ind færdig, spæd jeg sig.

Og det er ind færdig ind det er ind ingan.

Ole.

Det vil du leve mig? - for nogen tænkte, 340.

Og det er ind færdig ind Malvor skulle færdig,

Da fandt jeg færdig ind færdig ind færdig,

Og aldrig mand jeg ved, fordi det tænkte.

Godt gode Malvor! - ind - ind ind ind færdig

Der bærer du det sødeste Slæg, som Krungen 345
Gaar stienket dig, fordi du engang miste,
Og du var kint og ræst, - men var dig - var dig,
Kæmpent det fiddes kun til Kæde og Krøjen,
Kæmpent du ikke ryster det som Lysat.
Og det Slæg er saamt Halvor: - saamt - 350
Forbandedt naar for den sødeste Dømand,
Gaar mindste Drang, som ikke kintet solen
Den Bredtelse, som rønnen saa mist det,
Som ikke gik i Døden for at forsvare
Den Gøst det Land.

Halvor.

Ga Gindem er mit Hiden 355.
Gaar indelig, forer Løjt, forer ubegyndt
Jag ryster det Slæg - forer glad jeg det
Og forer det er mig kint - og selve kintet,

Giv selv min Karen, for at se velsk Bror
Lorsnavet, Gendat, savnet paa de Uols, 360.

Som ikkun Lumske, og under Henskebs Mæster,
for noget at angribe det. — Velt længe

Jeg brødte aften Gænn — o giv jeg kunde

hinn vise sig — hin vise Lovdalslandet

At ikke tomme Død er Halvors Kindsfar. 365.

Der skillev ingen Førgt i det jeg sagde.

Min Oles lig er løst for os alle.

Der er en gammel Mand — hann du sig Ole!

Berter mig Kluden — Jeg gaar ud i Aften,

I haa Djævelit jeg lader Orker, 370.

Du sailer ud — og faar du da at forre

At ved jeg Lovind, af for Ommeagten,

Da kald mig Uolung, kald mig Lugsk — sed mig.

Du - det forstaaer sig - give mig ikke kaven.

Stine / omfavner Halvor: /

Du vil vel sige mig / til Ole / min bedste Ole! 375

Nu kan du være trygg og rolig hjemme,
Jeg med du er forsvundet at sandt Likhed.

Ole.

End Halvor! - tak! - nu synes jeg mistænkt sig,
Hva kunde jeg, at Halvor ogsaa maatte?

Men kom igen, du har et andet Ord? 380

Omferer er du jo for Højstiliteten;

Du kan den noget gaa, og du var borte.

Du aldrig glæmte jeg, at Summe findes at

Min Halvor fra sin Pligt mod Land og Konge.

Derfor, Halvor, tabte jeg den Glæde, 385

Dem jeg for ingen Priis lærer mig brønnen,

Du glæde selv at give Sianden Plads,
Du glæde selv - i Fald det Lure er umuligt,
At sige noget af den Vold - du Uret,
Du Juan de Jara udviist naar Pannoflaget. 390

Ellevte Scene.

En-Brædsmand. De forrige.

Brædsmanden.

Nu saa mi sige det skide under Ordet,
Jon-Mors - Vil kastet los - og alt er redt,
Vi mente kun Bagitainen.

Ole.

Jeg er ferdig.

Fjærrerud's Navn - færrerud min gode Stine.

Jeg kysser hende!

Stine.

O Gud lad mig sig!

Ole. ryster Halvors Haand!

Farvel min Halvor! 400.

Chor.

Hæd for Konge, Fødeland!

Hæd for Dannerflagets Ære!

Ewigt, ewigt hiart det være

Helligt for hver Norges Mand!

Hævn det, hvo som hevne kan,

Ewigt, ewigt hiart det være!

Hævn for Dannerflagets Ære!

Hævn for Konge, Fødeland!

Hurra! Hurra! Hurra!

I Ager og Baademanden tage Skibshifter!

Anden Act.

Förste Scene

Stine. (allene.)

/ Det er Morgen. Stine sidder ved et Bord med en
Kog for sig. Hun legger Kogen sammen: /

O Gud ska loy! — vi er mit første Løst,
Nu føler jeg den helligsind' i skianker!
O fader! søn som tillidsfuld anraaben!
Din store, din uindulige Gudfar!

Anden Scene.

Stine — ~~Lise~~

Stine.

God Morgen! Børn.

Lise.

God Morgen! Liden Mors. 5.

Smaa for saa lidlig oppa? — voy ---

Karen.

I Nat Jan.

Nok Mors hin sonat lidt. Naar Jere er borte,
Er det selvandigt; og i Nat man Ploer man
Sjofskolekkelig, det kan endog saa Lige
Ly jeg beridne.

Stine.

Dog? det er mig lidt, som meget 10.

Jeg ellers, siger, inden den begynde
Det loka Jere, den Jimland mildt Gavn,
Eie Ungdom og Ufgyldig, om Dagen
Det skulle kont, om Natten at beridne
Lafner Belysning. Man naar Jere naar 15.
Ly Jere, og - - -

Karen.

Det skulle Mors og jeg gaa;

Og Lise, Hakke, Jan anden en tredje,
Sam og maaste - - -

Lise.

Ein, tin om Sam min pige!

Stine.

O farver - Iver - Anders - o og alle

De alle lærde smert Brød af Kormen 20.

Med Urdagang. Jeg har med Guds og Lilles
Til Gud, Jan gav mig lo. Mod Dag et Jagtud.

O gid I altid, piger, maatte følge;

At Trøst i Nød og Modgang kommer min
Laa Jane, der stjerne alting til et blyd. 25.

Nu gode piger! kommer, lad os sjunge
for farver Morgenang, som ind Jan ofte
gav nokket mig et første, Nager gøjede,
Og trøstet mig, naar Modet vilde sjunde.

Alle.

Som Børn vi rolig overgive

Vor Skiebne i Din milde Haand

O Fader! Du vor Tilflugt blive

Til Dig opløste vi vor Aaand.

Taalmodig Tilled Du os lære,

Din Villie os hellig vare!

Hvo talte Taaren til vort Øye?

Hvo veiede vor Summers Vægt?

Hvo maalte Grundsen for vor Møje?

Hvo tog os i sin Varetægt?

Hvo gav os Kraft til Sorg at bære?

Hun Du vor Gud - Dit Navn skæle Aare!

Hvo var det, som os Hæd tilvendte?

Hvo deelte vore Glæder ud?

Hvo paa vor Bane Fryd os sendte?
Hvo uden Du? Algodheds Gud!
Taalmodig Tillid Du os lære,
Din Villie os helly vare!

Life.

Gud mand om ni skal myrde saar at sove 30.
Hvor fader syngs skunn Sang - Om glæde
Hi ostend den Tælsson skal skun,
Som straalte af Guds Sjæ naar han sang den.

Sharen.

De Smørfor søgtes? - Smørfor tabt Madet?
Jni vil du undflaa alle med sin Tindan? 38.
Man Moder! du far nuagat fald Naken,
Nu far jo Hovman lagt sig - du er trøstet,
Sørfø mig hiora Mors at fann lidt Gmilt.

Stine.

Ja med mit Børn - jeg beder ogsaa til den;

Kjøn næsten jeg mig vi.

(Stine gaar.)

Tredie Scene.

Lise. Karen.

Karen.

Naa! gode tegn! 40.

Skal stedse du dit Ansigt mig kummers,
Og skal jeg aldrig mere for dig volig?

Lise.

Du need min Sorg, - du hindrer den, min Karen!
Du need suor dygt, suor smertende jeg so'len
Min gode - al - min adle Anders's Børnsold. 45.
Al' den udan som er mere end Døden
Og dog - med Gud - jeg sandt mig i min Skæbne
Var som den død - du laad som ikke mere,
Man som er fangen - fangen af de Ufla -

Lg Sangen inden Kong - saa limgt - ughesmet - 50
Tank for det hadske Jam at Landets Gindes,
Mad Gaar, som kun en Britte er i Thand til,
Kul usyns Jam den stolte Sæftes Glæde
Forslaaust, rømt - wisa Jam de Thyrna,
Guogaa Jam fuls for Kongen og for Landet 55
War med i Dølog inden Mand, som Jesen,
Lg for den ind i Britisk Wald - saa stændigt
Tank for det hadske Jam at mere Lænder,
Da Landet lænnes alle sine Dømmes
Til modigt Forsman - ind at mere færdet 60
Saa broderlig at tage Ind i Prigen
Til Jern for Ægt Wald og gaaføst Lodugsal.

Kæren.

Ja gaafønt, gaafønt for for sølig Dømmes!

Life.

Lg ind min færd og den wæste Iver,

Som ni maaskee for sidste Gang har samlet! 69.

Karen.

O' og saa ikke - dog som han, som for vel
Nu kunde paa sin egen Døds?

Lise.

Nei Karen!

For den allene ikke - Sela Landets
Nadbojere mig med ubegreudsel Summe
Og er det Jaab om - er det mindste Udflygt 70.
Eil at det nogentid skal blive ved?

Karen.

Nu nu! - er det den stolte norske Fjerg,
Lu Normands Hestman, en Normands Datter?

I Fjor kom disse Sammen der, og Sjæl sig
Kaar told, sine Kraft og Trov de færdige prøvet
Og du for passet paa, muret de naar borte
Bom allene og saa den Gang Skilde endte dem.
Der saar det Graagub ind. - Saa gaar det ikke
Om nu de kommer sig - ni nu end Marte.

Lise.

Man at den Dyrerugt.

Karen.

Saga Nicodemus, den Gudløse, end i jensseme
Hvad Løvaar, overalt, der en staaer Maaltes,
Som kunse Gange sigtig saa forføgt paa; 80.

Det trokke ind og løste Ford i Nærby;
Man der saa og saa søst, hvorledes Prinsden
Forstaaer at sende vorste Gæster ind den,
Det Gind malsigne Prinsden og hans Gæster. —
Hvem kan vi merke sid? — Pak, som Kong Lanning 85.

Man fælder Bøtteløngan siger Halvor: /
Den siger sig. Det løste kunp idt Salma
Det Lige dans — hvor Plat af Vist og Grønde
Forstaaer Normend, der som Normend Løngan
For Konge, Hedeland, — for Giam og Arnd — 90.
Der Gustave, Børn — for Løngan — for Norge.

Life.

Naar graanende Himmelen truer,
Og varfles om Død giennem vrede Oceaner,
Da banker den seilendes Hjerte, af Frygt.

Karen.

Den modige Seemand ei gruor,
Han kløver de steilste Bølger — og baner
Sig Vei giennem Havet, og seiler saa trygt.

Life.

Naar Jordskjalvets rædsomme Bragen
Med Undergang truer den rystende Bolig,
Da styrkner Indvaanernes isnende Blod.

Karen.

Men midt under Husenes Krager,
Han Himlens Beskiærmelse venter saa rolig,
Og Tillid til Forsynet styrker hans Mod.

Life.

Naar Modgangens Lynstraale blinker,
Og Kummerens hvæsfede Pile os Saare,
Da føle vi dybt deres smertende Braad.

Kæren.

Om Modgangens Lynstraale blinker,
Og Kummerens hvæsfede Pile os Saare,
Faalmodighed sløvir den smertende Braad.

Life.

Naar Skiebnen os grusom tilvinker
Kun Hadfjer og Færen, - da rinder vor Saare,
Med Bæven vi skue den truende Lod.

Kæren.

Naar Haabet os smilende vinker,
Da hæves vort Hjerte - da standfjer vor Saare,
Da serettes vi ei ved den truende Lod.

Sjyng det angang endnu.

Karen.

Skil du min Døstør?

Lise.

Ja nok, for Halvors Kjeld.

Karen.

For sans! jo prøv, Lise

At faar mig skinsjig! man om du det lykkes? 100.

For Halvors Kjeld jeg vil dog selv begynde.

Om Midgangens Lyfstraale blinker,
Og Nummerens kvassede Pile os saare,
Taalmodighed fløver den smertende Bruud.

Naar Haabet os smilende vinker,
Da havs vort Hierte da stander vor Taare,
Da skrækkes vi ei ved den truende Løe.

Alle.

Velgiørende Haab! naar din Straale oplyser

Vor mørke, ubandede vildsomme Si,
Da Sielen for bundløse Afgrund ei gyser,
Og Toden med Fryghed den vandrer forbi.

Halvor.

Est Karen! Est min Life! Nu, I piger,
I flaktes, hvor jeg, som at seke Mod i
De Mandfolk. — Nu min Svordan lever Moder?

Karen.

Tom du kun vide, vi samt Lige liddet. 105.
Nu klummer du nok lidt.

Life.

Ogid du maatte!
Jeg skal dog ind, og ser om du er røgen
/ Life gaar /

Tenite Scene.

Halvor. Karen.

Karen.

O sig mig Halvor, jeg er fan brøgstet,

Kan ni nok fader: vær? jeg tvøsten anden,
Lg trænger jalu saa søgt til Engb af Halvor 110.
Diz kun din Mening, hvor du det er mindelig.
For noget Klib at bringe sig i Dørn,
I Saadant Vind? - naar forta du deto Magn?

Halvor.

I Dørn nok - Saaløgen alting Jalden;
Lg alt er nigt og godt gaa faders Vind, 115.
Lg Vinden naar Nordaf - den bar saa landat;
Jøst jaa mod Morgenen blev Vinden Jørlig,
Da jagtindes det skalkelige Uvæn.
Lg jaa kun kommit løjtkelig i Dørn,
Kaa hvor jeg jaa jaa ingen Kød.

Karen.

Man Jorden? 120.

Halvor.

Jaa Jorden den er rigtig nok lidt farlig.

Karen.

hvert farlig Halvor! - Spøg vi med min Augst.
Jeg ved jo nok, hvor faldt du er af Banker
Du blinde Skive - jeg ved du har gaaet Madmen
Jeg ved jo nok at du har maattet bære
Du skal Miel, for du har nokket Døren,
Du ligger kun at bære paa.

Halvor

Man har
Jeg bærer du saa mange Døds Gange,
Du er du kender som sammen i sin Skive.
Du har kun kommet Givden ud lidt lidelig,
Du er det blev alt for mærkt, du er det mærkt.

Karen.

Kun mærkt Halvor!

Halvor.

Harer jeg min Lald.

Karen.

Ja sikkerlig du minner dem - det ser jeg,
Jeg lover du vil nødig vil med Troget;
Jeg mener alt for vel, du skal se længe; 135.
Og denne Forsødsfødsel er nok
fuld om du udbesvaret vilde sige
Din Mening om hans Toge.

Halvor.

Man gør sig
Troer du jeg nogentid kan villet følge,
At han kan merat stædt i mig en Gavn? 140.
Man sigt din Sang - og sigt at midt i Haven
Kan Mod og Findsigst sæe ofte finde.

Siette Scene.

En Kystværnsmand. De forrige.

Kystværnsmanden.

Kom Halvor! kom! - jeg tror mig øjnet fianden,

Jeg ser to store Døiløse i Haven

De styre sig, saa snart jeg ulla seiler, 145.

Man veivot nu saa tykt, og Luftan taaget,

Saa man andni kan ulla stille seगत,

Man vist nok nu det fuger sig, det troer jeg

Halvor.

Man er da vedvarende?

Kystværnsmanden.

Det maas de være,

Øi allers nok de skjede være Gæster; 150.

Man troget kan man ulla rigtig øjner,

De er nok at saa Miel' andni fra landet.

Halvor.

Jais seगत snart, at sold kan komme sammen,
Jeg kommer efter seगत

(Kystværnsmanden gaer.)

Syvende Scene.

Halvor. Karen.

Halvor.

Et kys min pige!

Karen.

Min kære Halvor! kyser ham, som det var det sidste! 155.

Halvor.

Om - det var ingen Nød - for mig! Sialenge!

/ Kun slynger sig om hans Hals under retournellen./

Karen.

O Halvor! - min Halvor! du skuer de Saarer,
Som rinde for dig.

Halvor.

O Pige! - min Pige! din Graad mig kun saarer,
Jeg strider for dig.

Karen.

Om Halvor kun strød for den elskende Pige.

Allene for mig,
Da vilde jeg bedende, knalende sige:
Bliv Halvor hos mig!

Nei flyder dit Blod, det for Norge skal flyde.

Halvor.

For Norge, og dig;
Ei er det for kostbart naar Elgterne byde
Næren.

Men kostbart for mig.

Halvor.

Og skulde din Halvor da frygtfom sig skaane,
Naar Landet har Krig?
Næren.

Nei Halvor! selv vilde jeg Ejskeren haane,
Som skuledede sig.

Men skulle jeg dig, du min Ejskede miste

Og faldt du i Strig,
Med Gnaad vil jeg jorde dit Skov i sin Kiste,
Og kysse dit Liig. —

Halvor.

Jeg iler til Striden og kommer
tilbage,

Tilbage til dig.

Jeg da med Tilfredshed den
Vellyst skal smage

At faaves af dig.

Karen.

Jeg modig til Striden, kom hel
dig tilbage,

Tilbage til mig.

Og stolt af din Daad jeg den
Vellyst skal smage

At faaves af dig.

Ottende Scene.

Stine. De forrige.

Stine.

Jeg siges at være! jeg forta sammes Mamma.
Var for en sammes Mand?

Halvor.

Ja kjærligst
Kom staaen gaa Ud til mar for.

Stine.

For at melde!

Halvor.

Ja sun Jan' sat to Trilene i Tønn. 160.

Stine.

Og dog val' aldrig farer der iblandt dem?

Halvor.

Ki det er stor Klibe.

Stine.

Althaa Gianden?

Halvor.

Saa maante Jan, man det er si saa fillest.

Stine.

O Halvor! dog ki er at ser. xx Sara,
Jeg er bænd gaa alt.

Halvor.

Jeg vil saa uftaa, 161

Qui man han skidma smad det er, fra firlid.

Karen.

Som snart igjen.

Stine.

Ja din nu' er forlængt
Man kom igjen og siig os hvad du' agter.
/ Halvor gaar /

Niende Scene.

Stine. Karen.

Stine.

Da skulle de besøge den gamle
Den troede jeg som smaa for deres Aftaen. 170.

Karen.

Og hvad er de for lidt for en løn,
For den, som uden Betal og uden Gælder
Kan øse Nidkingsdaad, og Hæd, og Gæmæk?
For den, som tabte alt Bøget om den,
Som lærde ingen anden lov end Magten? 171.

Stine.

Og den misbringe de til voldsom Afsæd

Mod iibnygtet Nagled!

Karen.

Og mod Gjindes!

Ogi fegted ikk ei alltid lust mod Gjindes,

Og rolige og norgaløse Landmoud

Og spede Born og Didinges? - Her tror ikk 180.

At finde Rjsten blotat-uden Forsvar,

Her norr ikk en Landgang.

Stine.

Si skal lovet,

Om ikk kan bringe frem fra disse Lunde,

Fornøje deres Gnaadiged.

Karen.

Man Morant!

Her ei ikk alle Gude, som kan vende? 185.

Og kan ei det den Fornøje Bristed?

Stine.

Duigred! - o loore dog af Normand,

Oft' naar Munnstren i Skindus' Hænder;
Oft' naar Galos' Ufthjælpighed og Svaghed
For Fjenden sal' den naar krig og Jellig. 190

Line.

Velsignede - hadrede vare de Helte,
Som sukkende blotte det kvaesede Sværd,
Som nødig omspande det dødsvangre Bælte,
Skiondt hiakke de stande mod valdigste Hær.
Som nedrig ei haane
Den Niekke, som faldt,
Som hadre - som skuane
Som frede om Aet.

Begge.

Held' vord' den Kriger der fridsom beskytter
Selv Fjendernes rolige, smatakte Hlytter!

Karen.

Vanære og dybeste Skiondsel forfølge

Den Høier, hvis Tryk var Uæbnedes Nød,
Som lumsk farer frem over skummende Bølge,
Og uargeløs Ustyld omspender med Død.

Som jublende skuer
I hvirvelende Bragt
De kvinende Luer
Af fredsomme Tag.

Begge.

Hans Navn vordt glemt og hans skændige Begge,
Lidende kun der, hvor hans Vord man kan frygte.

Stine.

Ja skækkelig er Landen om de Rødder,
Som Ruyant Tid udspænder om den Jord.

Karen.

Og snart - ah! - alt for snart maatte vi føle
At Finnens Grund sig læn mod den Nørg.

Stine.

O Brita! stidmon du snart endt du vilde! 195.

Den Ulykkelighed, som Jordenes Sønner
For dig, og dig alleme maatte prøve;
Den Gudsomhed, som anker af din Herbede,
Din Gnaadighed, din ubegnedste Otkonad,
At flyge Herrens Guld, og Herrens Lykkelig, 200.
Den Giarvighed, som end du har befærdet
Gørre flat af Herrens, som du for far most,
Din godviljende Gjerning efter i ligdom.

Kæren.

Gud! som har brøgt sin ligdom til at se
Den fule Skægt af Mennesken paa Jorden, 205.
Sind til at seaa Uvrighed og hastid,
Dg sadste Svord. mod Svord, og kiote Evendragt.
Dg nu - og nu - o skund! tag min Moder!
Gag frygten som indvænt mig til Rummet.
Gag bliver stedse most og most urolig; 210.
Dg. Halvor søyner længe - gode Moder!

Jag gaar at møde Sam
Stine.

Ja, gaar, min Karen!

Men bring Sam lidt, at jeg kan faa at vide,
hvad han har sagt fra Gildet.

/ Karen gaar. /

Tiende Scene.

Stine / allene. /

Skakkels fige!

Da forgybte for sin Halvor — jeg forstaar sig. — 215.

Og er du den Dag bestemt til Caenen?

Min Ole! — har du gjentænkt mandig Spørgsmaal?

Og du min Aar! — alles skal jeg sige

Da bliver lig med Slippesfulde Brandbord?

Da fornu Sam Gud. — Da falde mine Caenen, 220.

Da falde selv, brandbord, og Lunge

Kad, gaa sin Gaarde blodbespænkte Ild,
I sin Vaard - Britannicus Bøstjort!
Som indspjætted Tid, og Død, og Klæk til Jordan.

Min Ungdoms Tid i Tredens Lye
Lied uden vilde Klæders Vrimmel,
Ei mærkedes af Krigenes Slige
Mit Forraars stille blide Kimmel.

Min Ole beylet om min Naand,
Jeg gav ham den, med den mit Hertie,
Og evig signed' jeg det Baand,
Som mig hans Værd at kiende lærte.

Ei altid var mig Skiabnen blid,
Jeg tit med Armod maatte kampske.
Kun Sparsonhed og huuslig Flid,
Dens grumme Anfald kunde dampske?

Jeg Velstand nød fra Himmelen,
Maaskee mig Herren vilde prøve;
Maaskee for højt jeg skatted' den,
Og derfor lod han mig den røve.

Men Krigen's Pædster gjemtes mig
Til Alderdommens mørke Dage,
Da Himmel det behaged' Dig
Jeg dem saa bittert skulle smage.

O hvem hver Draabe Blod, som flød!
Hver Enkes Suk, hver Moders Saarer!
Hvem Spades Raab, hvem Armes Nød!
Straf dem, som skyldfrié Kiorter saarer.

Dog! - Hvem og Straf tilhøre Dig,
Som ene dommer Fløvet's Sonner,
Du styrer Alt saa viselig

Du straffer mildt - Du gaarmild lønner.

Elleve Scene.

Stine. Lise.

Lise: kommer løbende ind!

A Louisa alt - min Moder! - o Gud! - er kommen? 225.

Stine.

Hvem kommer Deres?

Lise.

O fianden Moder! fianden!

Stine.

Du er råt og saa afgjort, råt en fianden?

Er du saa vær alt!

Lise.

Afgjort ganske sikkert!

Et stort Skibe vil se sig i fianden,

Du styre sig.

Stine.

Man er råt derfor fianden? 226.

Lg overalt - det er hvad vi kan møde,
Her får jo Kongen med Kongen - den rolige!

Life.

O Gud! o Gud!

Stine.

Den rolige Life! rolige!

Tolvte Scene.

Karen. Halvor. De forrige.

Stine.

Naa Halvor! kan du skionne hvem der kommer!

Halvor.

De nærmest sig alt ind og væk til landet, 235.

Man kufften og saa viften, og saa laugst;

Man øjner intet flug - vi kan man skionne

Om de er nobude - thi Skjodgarden

Kan vi endnu opdages, - og skionne

De solde dem mal luffe i det laugst.

At det er fuglesten en ingen ^{der} er ind,
 Det kan man se af Bygningen og Liggeren.
 Skjøde har de vist - det seiler vi - thi allerede
 De stænd, vi saa lige ind i Skanden -
 Skændt - ingen Modstand mente de var ikke, 245
 Dog kongen kunde man se ind i mente,
 Der samles alt en Dret.

Skaren.

Dgode Moder!

De skulle saa seer Soldat stimer sammen
 I Gøbatal, og kapper med sinanden,
 Lufsen vil naar første Mand med Skanden, 250.
 De strømme som til Gæstebind - saa glade,
 Saa modige, at det er lyst at se dem.

Lise.

O Gud skee lov!

Stine.

Gud styr den flue alle!

Trettende Scene.

Tvende Underanførere. De forrige.

Første Anfører.

Ku Halvor! mi nu hvor godt samlet.

Anden Anfører.

Min mand - fyv Mand er vedt og gaa flakke. 257.

Første Anfører.

Du strømmen flue og flue til. ~~Min mand til flue,~~
Du ordene er. Halvor. Du ordene er.

Og jeg far

Ansøgt, hvad du fører til den Ordning.

Dog du betjener ikkun lidt - jeg skal

gaa folke Mod, og gaa wort gav til flunden.

Fyve Mand er Normand, og far gaa i Rampe 260.

For flue, for flunden, og for sin flue.

Jaa alt fund jaa jaa liort / tager Karons Haand / og for sin Sjæl.

Første Anfører.

Hvor illskædig for at nogen mig vil.
Jaa falder der jaa Haaret - det jaa vi løbet -
Vi Sjæl eller det.

Anden Anfører / Rækker ham Haanden!

Det navn forat! 265.

Halvor / giver begge Haanden!

Vi Sjæl eller det - det er vor Løften.

Halvor og Anførerne.

1) Lad komme den Britte med Sød og med Sværd,
Gud hjælp ham, om han vil lande!
Gud hjælp ham, om han os kommer for nær!
Der vanker saa blodig en Pande.
Til Noriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Beskiern, o Alfader! hvent Bryft
Som værger for Norriges Kyft!

Alle Mandfolkene.

L.) Lad komme de Voldsmænd, saa mange de vil!

Ei hente de Norriges Rige.

Det hører med Odelsret, Skioldungen til;

I Kampen vi Normænd ei vige.

Til Norriges Kyft

Skun Veien kan findes igiennem vort Bryft.

Alle Fruentimmerne.

Beskiern, o Alfader, hvent Bryft
Som værger for Norriges Kyft!

Alle Mandfolkene.

B.) I Kampen vi Normænd dyrt selge vort Liv,
Hver Blet af det Land, som vi eier,
I Kampen for Konge, og Arne, og Viv,

Vi kiende kun Død eller Sejer.
Til Norriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.
Beskiern, o Alfader! hvort Bryst,
Som værger for Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.
Og kun over Dynger af Normands Liig,
Sin Fod kan paa Landet skal fæste.
Og om han end dertil fordristede sig,
Det skulle ei vorde hans Bedste.
Til Norriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.
Beskiern, o Alfader! hvort Bryst,
Som værger for Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

Og sætter han Toden paa Norriges Strand,
Da venter ham Skollernes Skiabne,
Som Linclær skal falde hver Brittiske Mand
Naar Dalens Søner sig vabne.
Til Norriges Kyst
Kan Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Beskiern, o Alfader! hvert Bryst,
Som væger om Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

Op Brødre! den Fiende os vinket til Strid!
Op! raske vi gribe til Væge,
Og fælde den Pöver, som varmer sig hid,
For Landet saa saare at hærge!
Til igiennem vort Bryst
Kan Veien skal finde til Norriges Kyst.

Alle Truentimmerne.

Beskiern, o Alfader! hvert Bryft,
Som væger for Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

Til Stranden - til Stranden vi ile som Mand!

Vi fægte som Normanden pleier!

Vi fægte for Land, og for Konge, og Ven,

Vort Løsen er: Død eller Sejer.

Og giennem vort Bryft

Kun Veien skal findes til Norriges Kyst.

Alle Mandfolkene.

Med Jubel vi søge den
Lyst,

At væge for Norriges
Kyst.

Alle Truentimmerne.

Beskiern, o Alfader! hvert
Bryft,

Som væger for Norriges
Kyst.

Tredie Act.

Første Scene.

Life. allene. /

/ Hun sidder tankfuld med den ene Haand under
Kinden, i den anden holder hun et Strikketøj. Hun
begynder at strikke lidt i det hun siger: /

Quind er alting lyst. - Ulyant til Kvinden
for saer nu Mand. - Hvil san er Mod i Baarn
Ly lyst at lygte Kvinden - o men san nu
San mandstok! - Hans Kanoner! - Spad formaars de
Hort Mod, indog med riflor, med Kanoner! 5.
O Karen, skalle Karen! Gænder Halvor
for kisk, og klog, og sindig - - man Kanoner!
Gy skialter for den armer armer Sign.

Til Kamp Hr. Sønning rider
Tavel min ^{farer} Moc!

Stolt Gangeren fremfkrider
Saa mandelig han strider
For Nerthas skionne Ge.

Urolig Signe soaver,
Hun veed ei selv hvorhen,
Ufsikker Toden bærer,
Det fulde Bryst sig hæver,
For hendes elskte Ven.

Det klemte Hjerte banker
I alt for trænge Bryst.
Omspendt af mørke Tanker
Hun skialvunde omvanker,
Og finder ingen Trøst.

For Signe ei er haaret
Den Riddorsvend saa bold.
Til Døde blev han saaret

Af Stridsmand blev han baaret
Til hende paa sit Skield.

De salte Taarer rinde
Paa Signes bløge Kind.
Og aldrig skal dit Minde
O Elskede forsvinde
Af Signes omme Sind.

Anden Scene.

Karen. Lise.

Karen.

Du og saa Jav! — vi vil for at se paa
Hjorden med Halvor og saa Karla mod Lise 10
Da Himmelen, som stiler ind ad Hjørnen?

Lise.

Jag? Hvort du vil af mig saa meget Mod du
Som du saa uigge selv? du var dog ikke

Saa Jiallet oppr, for med agur Dijn
At saa hvordan det løber af?

Karen.

Det mildt

15.

Jag dog. Jag løb, kom salvnis, men saa modig
Som du nok med jag er, og som jeg og saa
Tugt Halvor saa skul med -- nei jeg kan dog
Li saa paa Halvor staa der midt i Liden
Som var det ingen ting, til saa faar skid paa 10.
Dan guldbroderet Kommandant.

Lise.

Man spoga

Det kan du dog, endog med salva Angst.

Karen.

Det maan jeg, allers gaar jeg vort for skid.
Jag løb affend -- men narke' strag i longed;
Saa lastad' jeg mig neygere med -- og so'nte 25.
La tingler smid, saar dem smidde -- saar dem ---

Lise.

Er det saa vidt? - Jeg sover endnu intet.

Karen.

Jeg fellaar ikke mig. Jeg saad, jeg sover
Paa Bynghavn, med Omsigtat mod Jorden
Og med en Gaard for Svend af begge Dren. 30.
Jeg naar blot kommer, saa du, bag med Ballek.
Sig du mig nu, hvorvidt det er, - hvorledes
Det gaar? - For Guds Skyld! Jeg forgaar af Angst
Og Utaalmodighed. - Du saa dog ikke.
Kom jeg nu Halvor med dig, saa du stiger. 35.

Lise.

Du siger! - allerev altid saa besindat,
Du siger Troff saa mig! -

Karen.

Ja
Kom glædet gode
For ingen Ting! - Man naar du intet om dem

For at gik bort? - Er fienden ved at lande?

Er Halvor - - -

Lise.

Und, sin pige med, det er som 40.

Mær med jeg ikke.

Karen.

Det er det jeg selv med.

Og det er stort og trofast - vist er det

Man - - -

Lise.

For at bringe min Udenretning -

Min for nu ikke - mit dog jeg forføge

At løbe og paa Bakkem - eller fiende 45.

Er, som med min Bestand. - Der kommer Morder,

Jen langes og, som ni, paa Bred for Skanden.

Tredie Scene.

Stine. Karen.

Karen.

Mær! Lær Mær! o Spar for bliv jeg ikke

Fort til at nær Mandfolk?

Stine.

Smilken loka!

Lg det med Graad i Sjænen, - -

Karen.

Lg Angst

50.

Tale Vidne! - Der du, nær jeg Mandfolk
Der stod jeg nu med Trauden som min Halvbror;
Der gæd jeg ikke, nær jeg ikke angstfuld,
Tom nu; man Mord! man kom der saa en Engle

Lg - Svobte Sam - saa - jeg mang aldrig saa Sam -
Der Svobte du mig og saa -

55.

Stine.

fige, fige,

Tom allert nær saa vakt! - Det er i Næden
At man besone Galning, Med og Kraft.

/ Eet Kvanorsked / End eet / . / Ex tredie /

NB Gud! — Guds Gud! — Nu er det det besogne.

/ Pause /

Karen / fatted /

Moi, Moder! nei! In samt alle Halvor 60.
Det siger mig mit Giorte. — O jeg saubrod
In samt ingan. — Samme alle Skind da?

Stine.

Jeg sover intet mere. Nu alt er stille.

Karen.

In deris af. In for ni er gan fode.

Min Halvor san forsaant at stille Goldat, 61.

In deris for, det blan forgiens for sam.

At prona handgang.

Stine.

Eje! jeg sover noget.

NB

/ Tredobbelte Hurra udenfor /

Karen.

Et gjernnaab!

Stine.

Da minner sig til Bangen.

Fjerde Scene.

Torrigge. Life / som kommer løbende anædeløs!

Life.

Jaar kommer! - Karen - Mær! Jan er i Land alt.

Stine.

Smørbrød? Smad?

Karen.

Jaar kommer?

Stine.

Kommer Jader? 70.

Life.

Det var Bangen, Jaar. Bangen var det.
Jan alt for kastet Aenken, er i Gammen.

Gaar du ni fort som fjør? Gals Soldat
Modtog som med at Gørre saa det skingord?
Olt Bruden er sat ind, og voss til landet, 75.
Gaar er saa strax, jag vilde ikke søn
At bringe sig den glade Gtternatning.

Stine.

Gaar er du løbet ind for Tiindens Plide.

Lise.

Nai, det er Kniser, som Gaa saa bragt med sig,
Lent! - Lugaft peng Naar inden for det Raufte! 80.

Karen.

Gud! Gnilken Gode.

Temte Scene.

Halvor. Iver. De forrige.

Lise.

Iver!

Halvor.

Gaa min Moder!

Jax bringer jeg en Bæringst.

Stine. (anfæmmer Iver.)

Min Iver!

Min Gaar er færdig?

Iver.

færdig er det.

Jax kommer strax saafuort Jax him er færdig. —

Jax er ombord paa en af vore Friser. 87.

Og Anders (til Life.) jeg skal hjælpe dig fra Anders

Alle (med nedslagen Bevægelse.)

God! Anders?

Iver.

Ja — Jax er ombord paa Friser.

Life.

Som Jax er da?

Iver.

Vi mist nok vi som Jax er,

Gan Jiltart Gan en vigtig Bunk ombord.

Gan commandanta Kluden da mi tog Dan. 90.

Gan raabte til mig: "Aver! Jile min Lise".

Men Jil Gan ulla sagt mig i den Kljending.

Gan Jand mist nok meget at bofilla,

Ej. Klivot nar Jaa led, at Jollet ugep

Men orlode at vera det paa Jingen. 95.

Halvor.

Gnad! — Anders skulle Jaaun norste Kjømand,

Dy tage Jyora i en Jugslet Klud,

Dy tiare Jiauden — Jara med Jans Kliva!

Dy det Jorde Gan Kluden Jala Jypton.

Karen.

Umiddeligt!

Lise.

Ja med Gud — det er umiddeligt

Jeg skulle Jaa min Anders som Jorndra? 100.

kan skulla komma - bringe Nam og Skandfal
til mig - til Julehuset - og til landet?

Halvor.

Jeg fandt ikke vantet sat af Anders.

Lise.

Gyft paa du taler med Lasse siger Halvor! 109.

Jan er uflydlig. Anders siger ikke
for Lasse og sit Jordbald.

Stine.

Nei Halvor!

Den ingen uforst! god ikke Lise!

Jan fandt sig sin Gylfen. Gyne som ikke
Med og ralt hvor kunde saa os alle,
Jan fandt aldrig fandt sig nogen Gylfen. 110.

Halvor.

Nei du saa sat. For Anders kender Gunden,
For kender jeg som selv. - Gyne! jeg begjundes

At ligte hunden. Hunden var saa let jo!
Her ikke længere vord - gaa mig, min pige! 115.
Dog lad det gaa - men Anders brogger jeg for.

Stine.

For Anders? o jeg mand. Man saa jo et saa.
Gvor bliver saa af? Gvor bliver de alle sammen?

(til Ager.)

La du, min Gint! Du saa jo vi fortalt mig
Det mindste om det Eegt! Gud, i Gaar aftes 120.
Det var at gængsomt Vind; og Jala Natten -
Det stormede, og jagtede, og regnede - - -
Gmaaldero kunde I dog sejle Piosiden?

Ager.

Ja det mand ikke jeg; det mand kun Gader;
Jeg maner saa saa Mægt med Gvor en Bølge, 125.
Saa du maad Gvor sig júst som saa besover.

Mørk blev det, saa man ni sine Gaard for Sjøn;
Furta ni sumt langt igien af Sivertens.
Der brølte Brænd' og Brænd' fra alle Gaarde
Lug ykk' ni glat igiennem. In man funder 120.
Skod og saa fulv Liden fulv med Skovet.

Karen.

O Gud skee her, som fælyte dem!

Halvor.

Man sig mig,
Hvad lader sig s'gnet Sivertens Skibe?

Iver.

Hi kom til Børs, og maake stjere næstlig,
Kuldege som det kildede saa gænsomt. 133.

Hi lønede for Folket. Tind Midnat
Lod Sivertens sig til Børs - og blev lidt rolig.

Hi mandte og sat Kærsefæ efter.

Saant blev ni maad en fira sig betænnet,

Hi giorde Jagt - man man for langt i fra dem. 140.

Man aldrig for det gøjede lidt af Dagen;
Da saa vi ilfste to lidt øftlig for os.
Den ene sejlede saa kraft imod os,
Den anden foldt sig nærme med Landet.

Halvor.

Ja saa man led. Viist nok saa Anders saabat 145.
At bringe saa i Gamle et Bled til Norge.

Iver.

Saa snart vi saa dem foldt vi og imod dem,
Og lastig man de tagne kan du tænke.

Vi øgned en Skude, som seilte saa froe,
Vi øgnede to,
Den ene os seilede lige imod,
Thi Vinden var god.
Han seilte saa Masten stad krogget,
Han frygtede ikke for noget.

Vi sendte en Kugle lidt agter ham os,

Han loe ad det Skud.
Vi gav ham den anden digt foran hans Boud,
Han lod som han sov.
Vi tænkte, vi faae ham nok vakket,
Om ogsaa hans Stormast ^{blaar} ~~skul~~ knakket.

Den tredie Kugle faer giennem hans Seil,
"Han skyder ei fejl."
Saa, troer jeg, han tænkte. Nu dræbte han op,
Fik Flag paa sin Top;
Men snart dette Flag maatte glide,
Da vi kom lidt nær til hans Side.

"Capitainen i Raaden - Capiserne med."
Han ydmuy steg ned.
Prüsmester og Mandskab vi sendte ombord
Og videre foer.
Vi tænkte lidt mere at fange

Da Skibene vare saa mange.

Vi kom til den anden, langt borte vi saae
De Pomper at gaae.

"Den skude den har vi, den seiler ei vak"

"Den dygtig er lak."

De lod sig saa villige tage;
Og glade vi styred' tilbage.

Karen.

Lu' faars nok lyst til Kaperlivet, Jær!

Jær.

Ju nuar' sprut' loy' gik af saa godt som alle; 150.
Elland' man vel lidt andet faars at vide.

Stine.

From Børn! lad os gaae saa ut' ma'ke fader
From Lise!

Karen.

From! mid' ingen Grillen' mere.

Siette Scene.

Lise fallem!

Hoi! møde sig min fader! med værdt Øjen,
D kan jeg det! og kan jeg kære hjaerdne 155.
Af Øjnene, naar ikke jeg ser klarlyt,
At Anders ikke minste Grund nær mistaelt!
Jan kære hjaerdne! - Jan! - med fæderlandet!
Vad hjaerdne mi! det siger ogsaa Halvor
Som ikke hjaerdne - og - sig nu Jan hjaerdne 160.
Lombord gaa et af mere hjaerdne hjaerdne!!
Korindlyt! og vedfont! - O det nu Jan.

Syvende Scene.

Halvor. Anders. Lise.

Halvor.

Som jeg jo sagde, Lise! har nu Anders,
Og faderen som jeg sagde det, ikke mindet

Saa alle Jæm; Saa, naar jeg, kan du troe det. 169.

Anders.

Min Jig!

Lise.

[Seer ham stivt i Øjnene, lange, derpaa kaster sig
i hans Arme.]

Min Anders! o min Brudgom!

Anders.

Du klyngt om mig!

Lise.

Skulde det ei være

lidsindagt, som jeg ikke havde klyngt?

Anders.

Jo du far det, og altid det, min Lise!

Lise.

Man mig, du jeg far det i dine Øjne 170.

Din fæle Viol, mig jeg og saa det i

Alt altså dig, som før vi kom til Hianden.

Halvor.

Om det er nok for dig, jeg dog gad vide,
hvordan det egentlig kan lunge sammen
med sinne Vænnen.

Anders.

For Lu, i den Skide 179.

Jeg forer med, sagde jeg en pant, og den med
alt hvad jeg, først nok, sagde tiend mig fæstet.
Den tog du - den og os. — Alting blev prøvet.
For selv, at komme dog ungang tilbage,
Gav jeg mig ind for Dampsten, og fik hjørn 180.
Med en Kaptein fra Strömsted, som jeg kendte.

Halvor.

Alt kong brød ind imellem os og Dampsten,
Det vidste smerten Dampsten alle den af!

Anders.

For kunde vi? Det var først siden efter

At den brød ud. Vi gjorde jo en Vandring 186

Om til Barthelemy, for ni forr siamad.

Ni man jeg uatop kommen ind til Strömstad,
En Ugen siden, da der kom for Uenit
Jaa som Gang fraa fugal, Komed, fra Riga,
Jaa som - ja, Guldmed Loue, bestemt til Portsmouth 190
For floden var, med Jaa og Gang og Vilding,
For Kongens Arving, for Kong Lannings Arving,
Til disse Røverflota, da gaar om ind,
Og tror sig Jævvor af den fela Horden.

Halvor.

Det Jaa, den fela Horden sandt Jævvor, 195
Jaa kom for!

Anders.

Jaa af dem fik at vide,

At jeg var norsk. - At derfor jeg var Normand
Og Kristians Givende, for du, der gaar tænkt

Jan ikke. - Briten kan vi tro, at nogen
Jan Fæderland, og Vidt for Fæderlandet, 200.
Jaan soler indtagen - Jan far det paa sin Vies.
Man det Jan ogquid paa, man, at jeg kændte
Den fela Konger kjist; og banga mar' du,
Jou at gaar den forbi sin faant paa Aarst.

Halvor.

Jeg er det feller vi, det maatte man' 205.
for folk, som den, det fela firden Winter
Jou med frinde ffriffjan malleu os og Danmark
Indtil omfird - - - Jeg lad den fuge fljuna -
Nu banga mar' du - bliu med sin fortelling.

Anders.

Den angelfte Captain tilbød mig Gjærd, 210.
Jan bød mig smad jeg milin - Hje for Guldet
Ja tenke den, tron og alt kan kiæbes.
Den Guld er Britens Gudsom - Guld tilbodes,

Jan kender ingen anden Gud end jeg! —

Jeg lod som jeg var en villig Saag — jeg tænkte: 215.

Med Bødd for en udplyndret næver Konge;

Hvad kan jeg i anseende for at jeg var

Det Dødsfald, en miste os — men Dødsfald!

Du saas dog for, hvad Dødsfald kan udrette.

Halvor.

Jeg tænkte det, — for jeg er sagt det Life? 220.

Life.

Du troede det, den Gang du fik betænkt dig.

Anders.

Jeg lod mig sjøre — kom ombord i Skuden.

Hvad Natatid jeg listad' mig i Amuniat,

Og berede Sjøn-øtte storn Gullar. —

Halvor. / til Life. /

Der kommer minn Død om Skibets Løkke. 225.

/ til Anders. /

Du sandt Nagler vade at paa i Lem?

Anders.

Ja vinden var saa fiddin som en falk.
Med Midttagetid i Gaar blev vinden uordlig,
Og blæste frijt — en varmt Marsails Buling-
Vi lavede og gjorde Vil saa færlig, 230
Man imod Mørkningen begynde Stormen;
Kaptein og Hjæmme fandt grogget døjlig,
Saa ringet Wiis, saa ingen gæstet paa ring.
Jeg løbde om mine skindte Nagler.

Vi mødte lallan, og tog til at gømpa, 235
Man skændte nogle mæse og mæse i Skibet,
Vi kunde ussge hørn det paa fompom,
Skændt alle fompom gik.

Halvor.

Da blev de langa!

Life.

Da fandt Ausfag til at blime langa,
Det var jo og en varmt fortværet Tilstand. 240.

Anders.

Da faldt det troelig ud i nogle Limot.
Med Morgenen var Jule Ribets Mandskab
Saa trætt, og udmatet, at næppe
De maad i Stand at røre sig.

Lise.

Da Skallen!

Anders.

Du firden kom de alle frem, og bad mig, 244.
Jeg, for at berge livet, ville prøve
At løbe dem i Gavn forogaa jeg vilde,
Egi allerede vilde for Mand' gaa for fongen
I Gavnens Navn, og lade Ribet sigte.
Kapteinens maatte taale dem Ribet. 246.
Jaa Jaa skovden selv det var umuligt,
At bringe Ribet sikkert over Baa -
Jeg tog det altjaa under min Sammande,

De stjærade fæa Føiofæu under Landat,
Da Alle kom, og tog os.

Life.

Man, min Anders, 265.
Du blev vel vant forundret, med at finde
Hvor gamle Fæder gaa en Røngenslund?

Anders.

Jeg blev, som om jeg havde sæt de Døde;
Tog glædede det mig, at se de togen
Og naar gode gamle Fæder Alle;
Efti nu som forundret jeg den Gæde,
Som jeg har mistet nu — at kunne bringe
Et frindeligt Blev med Ladning ind — til Røngens. —
Vel som jeg er taget med det minde;
Nu for det Alle tie, og Alles Mandskab 266.

Halvor (ryfter hans Haand.)

Korset er du Wen! og edelt er det Giorte.

Derksom alle hin forstod sin Mening,
Saa med jyg, saa betoulte sig vi længe.
Saa den - Saa Frihedens max stads vilde
Saa snart det gieldte Svalandets Gualde. 270

Anders.

Glade for Norge vi ofre vort Blod,
Velstand - Formue - hver Skier vi frembare,
Nedlagge den for det Alter, hvis Tod
Hviler paa Tapperhed, Troskab og Aere.

Halvor.

Hellige Alter! - trygt hvile din Tod
Støttet ved Tapperhed, Troskab og Mod.

Lise.

Elskede Fødeland! rolig da hvile!
Skue dine Normands usvækkede Mod!
Skue dine Søner, som kappende ile
Trem til dit Alter med Velstand og Blod.

Alle.

Pigernes Loel dog vel engang igien
Skal uførmørket bag Skyen fremblinke;
Glade og jublende hijsk vi den,
Glade vi øgne, den Held os tilvinke.
Fiendernes Valde skal snart svinde hen!
Held for hver Norges hver Dannelsmarks Ven!

Halvor.

Man Ole løges længe der med Skanden.
Jaa Jaa Jaa traalt med Skibans Fortøjning.
Jag vil gaa med, og følge Jaa - den Gamla.
/ gaar. /

Ottende Scene.

Anders. Lise.

Anders / tager hende om Livet. /

Du glimma Lise! - Du som kunde seke
Den Anders kunde glimma Land og Konge.
Du skal betale det med tusind Kjøp.

Lise.

Betræid mig nå — med Gud! — Du gjør mig Uret.

Anders.

Du kunde den Tanke et Øjeblik nære,
Din Anders, ombød i den færdtlige Snevn,
Utroe mod sin Konge, usølsom for Arc,
Ei skulle opflammes af brandende Snevn?

Lise.

Kongiven mit Hjerte sin Esker frikendte,
Og altid uskyldig ham Nierlighed fandt;
Jeg tusinde Sukke mod Himmelen sendte,
Og Trivlens Uvished og Kummer forsvandt.

Anders.

Men Ringcagt maatte din Nierlighed kiøle.

Lise.

Jeg elskede trofast, og agtede dig.

Anders.

For Niddingen kunde du Elskov ei føle.

Lise.

Men du blev ei Nidding - ei kiendte du Livig.

Anders.

Min Troskab kan elskes.

Lise.

Men Kiærlighed haabes.

Anders.

Og skuffes saa ofte.

Lise.

Men undskylder alt.

Anders.

Utroskab mod Fædreland. Neven anraaber.

Lise.

Men for du blev utros; for Jordblodin faldt.

For Begge.
For Normand blev utros for revede Tielde,

For styrtede Klipper for Stormenes Valde,
For torredes Havet, for Jordkloden faldt.

Niende Scene.

Ole. Stine. Halvor. Karen. Iver. De forrige.

(De kommer ind imedens de syngende Choret og standse ved Døren, uden at se af de Syngende. Naar de holde op iøjentage Ole, Halvor og Iver de trede sidste Linier.)

For Normand blev utroet, for revnede Fjælde,
For styrtede Klipper for Stormenes Valde,
For torredes Havet, for Jordkloden faldt.

Lise! løber imod Ole!

Halvornun Jader! / kysser hans Haand!

Ole.

O god Dag min Lise!

Kun sig mig, er du gal tilfræde med Gangsten?

Life.

Alt, hvad din Datter ønske, for du bragt mig; 280.
Det Gud vel signa dig min bedste Gæst!

Ole.

Ja naar man reiser ud i vilde Væen;
Og kapper Rindesker til sin Datter,
Saa bliver man nok velkommen.

Life.

Ikke allert?

Ole.

Nu! du forstaaer dog Tøj. Gældt saa velkommen 287.
Jag var dig brug, ifald jeg ikke havde
Bragt og saa dem gode Kæiser ind. - Nu midt
Eil Delingen af det, jeg for at skal. -
Jeg kommer jo for Marked. - Gamla Stine!

/ Han kysser hende: /

Du er din Markedsgæst. - Gædtil nu du 290.
Dig altid lier.

Stine.

Og hvor, som jidtil, bliv du
Mig til mit sidste Aandedræt.

Ole.

Dig Lise!

Dig har jeg bragt en Brudegom, du begjærer
Hvad intet mere?

Lise.

Hvad mere har jeg at ønske?

Ole.

Det bliv, som du har gaaet, min kiære Anders! 295.
Det sande du bragt ind, om ogsaa Ole
Lige sandt nogen Lide sat God i Partøj.

Anders.

Jeg sandt bragt det ind i Hæren - Lovkongen.

Ole.

Mandskabets Part er jeg i Hæren om en,
Men mig tilføjer ogsaa dog en Mandelod. 300.

Si kær jeg uger King som sig og landet.
Min fast er din. - Bring du som sig tykket.

Anders /: oyster hans Haand: /

Tak Gud! - Gud skal lov! - Tak gamle Ole!

/: til Life: /

Vi faar nok Brød - Gør Gud tilførr Kongen.

Ole.

Den maante jeg - Gud lønnu sume Gærding 308.

Og ogsaa jeg skal lønnu sig - min Anders!

Her - tag den Lifes Gaand - og vær velsignat!

Sig gode Halvor! og min ælfte Karen!

Jeg faar jeg intet andet til end Seta:

/: Han lægger deres Hænder i hinanden: /

Ly Gud velsignat far! - Din Margit, Halvor! 310.

Den bliver, Sista Sunde, Sista Orana,

Og Sista vaker Sindsfulde Kiender.

Gid aldrig de af Kædelefa maas bløgn,

fugung gaar dog forgyldningen vel af dem,

Man Halvor! alth' du ogsaa naar ih falind. 315.

Halvor.

Det gjæsta i den Barm, min gode fader - - -

Karen.

Morr! huse! Det er mig fæin Solids vort af;
Det var fæin bedste Gavn du, som jeg fik.

Ole.

Dig Ager vider jeg min egen lod med.
Vi far to danske Flage, som Gavn majet 320.
Der fæin det fugefke stod under indan.

Dig næste Gut - Dig skindes jeg det vort,
Men giem det som din Sjæfæin. - Det andet
Hil jeg besolde fæin - og det skal ligge
Gavn Nat med Gavn gjæstet af mit huse. 325.

Dg naar jeg vort - / til hine med huse / fæin lag
Det er min huse.

Man Kibon til Gavn fæin fæin.

Modtag min Klavn, o Konge! — og den Norges
I takke med et lidt, jeg kunde jide!

Tiende Scene.

Tvende Præsidenter. De forrige.

Første Præsident.

Mandshabit sig for sig, Kaptajn! og beder 330.
At du vil skrive Kongen til og sige:
De intet gaa sig af nogen prisfor.
Alts foru Kongen til — for gam du sigle,
for gam du nogen liget — og for penge.

Anden Præsident.

Ja andet far vi og at byde Kongen 335.
Man det er velig maent.

Ole / ryster deres Hender!

Carl Kammerater!

God lønna far og spar en odal Dornand!

En Mand, som følger nærmest for Land og Børg!

Slutnings-Chor.

Fæstlig fremtræde hver Dannemand!
Orlig hver Normand ham Slædterne byde!

Love at varne om Fødeland!

Høgt og høgtideligt Lavtet gienlyde!
Høgt det gienlyde fra Strand til Strand!

Hellig de Sværge,

Trolig om Landet at værg!

Hører det Sketter og elskede Gren!

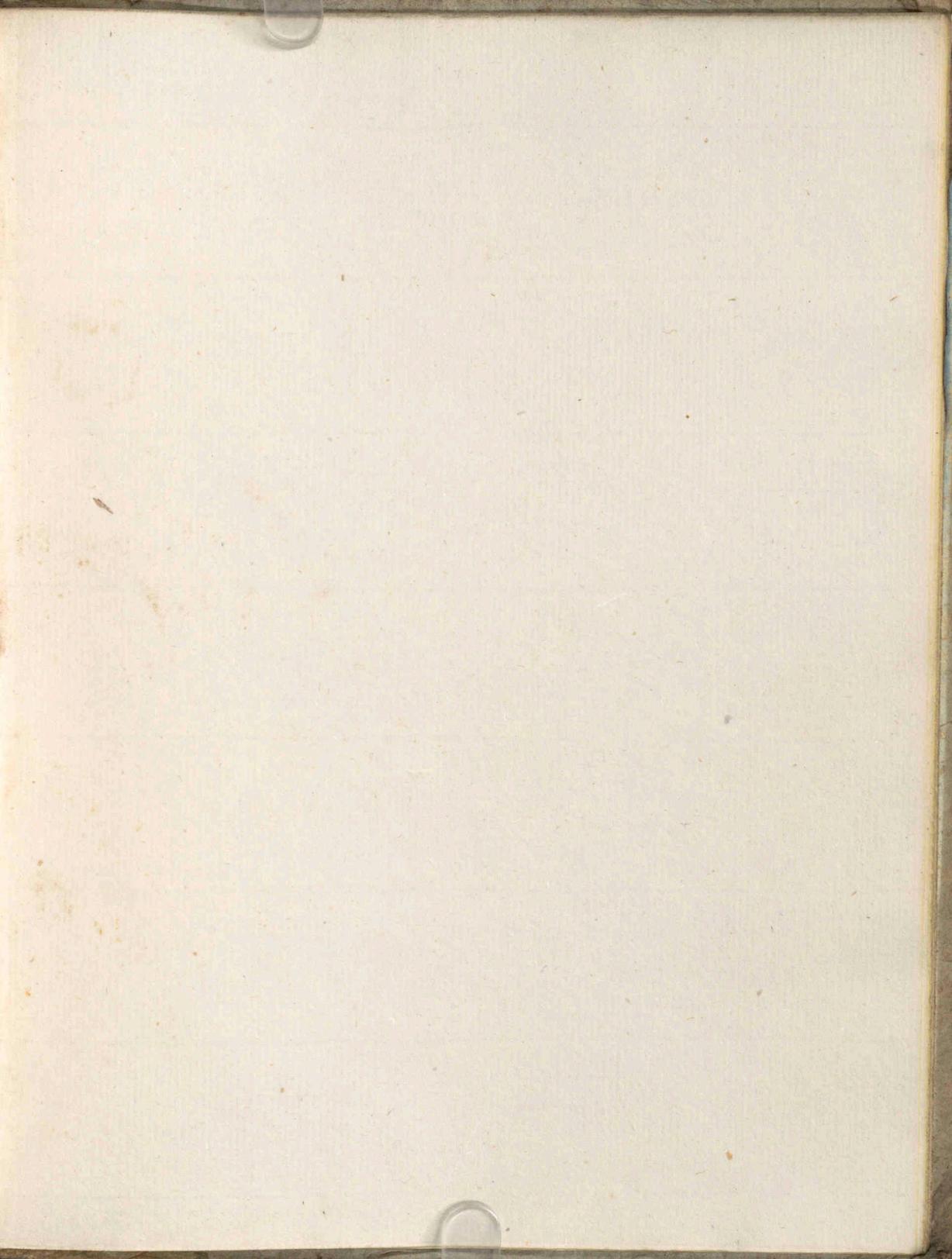
Hellig vi Sværge,

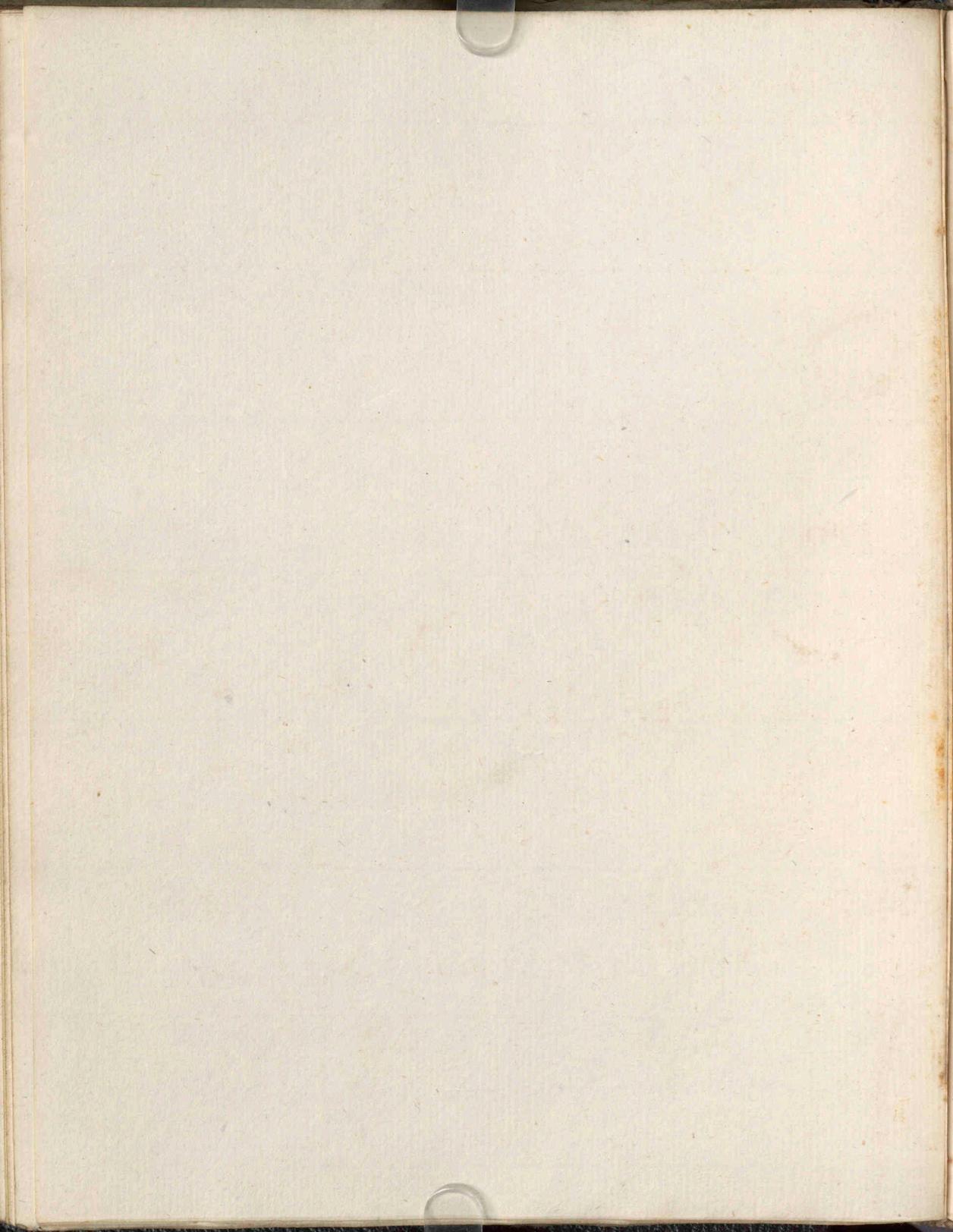
Trolig om Landet at værg!

Hører det Klipper, og Sketter, og Vand!

Trolig vi fægte for Konge og Land!

Fægte, saalange der aander en Mand.

Ellevte Scene. / eller Epilog: /
Førrige. Lehnsmanden.

Alle.

Velkommen, liest Lehnsmand! Det velkommen,
Som du nu kaldet! Om du ikke vid det,
Jaa, efterat vi sidste Nat her danset
for Pindes nat - blandt Kiøpmænds skrudt -
Jaa vi saart Pindes saa i vore Gørdler,
At vi maan vore lystig' Gals Dagen.
Du bliver for os.

Lehnsmanden.

Aldrig sagt' jeg Noe til
for lystig Dag for sig for, brude Nabo!
Dog maan jeg det i Dag.

Alle.

I Dag!

Stine.

Gnøf for du?

Lehnsmanden.

For, siden Kongen - Gud velsignede Kongen
Dy alt Guds Guds! -

Ole! Siden. Allee!

Lat! Gud velsignede Kongen,
Dy alt Guds Guds!

Ole.

'For, siden Kongen,' sagde 'Siden?'

Lehnsmanden.

Ja Nabo, siden Kongen selv, som gior sig,
Lat Gud og Guds Mand mand, sit hin saa velfort -
For os for land og rig - at afkomme
Alt smad den krig - mellem Kongen og Folket
Eil Heren smod - Gennem over landets grænser,
Saa Glededagene nok er Guds Siden -
Nu - siden Kongen selv i Guds Guds Siden,
Saa vil vi, Lat vi kan, - og saa vil vi nok

Det fæle Land - som gav indvæn Dagen
Til fæstlig Færd; thi Baunne! Ixindes
Dag, at det er i Dag den Dag vor Dronning,
Vor Konges ælskede Maria, fødtes
Til Guld for Gam - til Guld for fæle Landet?

Alle / siden Alle!

Vor Dronnings fødselsdag! Givna! Givna! Givna!
Givna! Givna! vor gode Dronning leve!

Karen.

Det er dog vel, for Lehnsmænd, og forbigaant
at lægge Mærke til, at samme Dag den
fædne at Gøytidokras?

Lehnsmænd.

Det er vel Karen!

Bestaaner i?

Karen.

Kronprindsessen Caroline
Og Dronningen den fødselsdag tilfældes.

Stine.

Nei, Liore Lehnsmænd! Det maas ikke glemmes
Jum ligesom baade Dronningen og Kongen;
Det siger Joar, som med det, dog forderes
Lore, som ogsaa nok er foruømt, at Jum
Er god, som du, og kendes blot, som du, saa
Og mindet det, som du, til alle Gæstier.

Lehnsmænd.

Det er bekendt —

Karen.

Vi siger, Janda alle
Bekendt det. Vi saa flittig Kærlig — vi saa —

Lehnsmænd.

Det dobbelt Gæstier Dagen er endvint.

Ole.

Endvint. — Er du Gæstier vi saa Kongen
Som er for Dronningen og Lore's Gæstier?
Jum Lore, og saa Caroline Lore!

Velsign dem, gode Gud! velsign dem alle

~~Gjæva. Gjæva. Gjæva.~~

Stine.

Der er at spuntje om nu, som lamde
Et tryllenspil, hvor man saa saa kledligt
Olt smad i de skidte, faldt hundrede Milde
Og længevorte borte - som det var i Otter, -
Og forst forst at det vil. - Ganske kongen
I Dag et suadant spil, saa var han kunde
Saa far, i Nord, i Syd, i Ost, i Vesten,
Far, Børn og Rimmer - ~~far~~ ogsaa ~~far~~ ogsaa,
Svunden farud fold paa skidten far, svunden det
Lær var med far i alt, selv i at alle
Fars Glæde, - fars Dronning, og fars Pater!

Lehrsmanden.

Nu far jeg gjort lidt Anstalt og far mig,
paa Gaarden, borte Amtmand, foyd og Rimmer,

De Prostanen, og Sals Riggden, Lommen,
Og samt alle ni Lunde, og i Skinnu,
Med Dand og Tang, og Linn, og Skuit, og Tromme,
Et Gjætt. Lene Kongen og Jans Dronning! —
Lad min Gnad jeg formaade, og jeg kom ind,
Og bade fildu, alle ogsaa bakkos,
Og bade Dand i Linnu' norro' Gættid.
Min ind jeg Lommen, Loven jeg, Lene Ole.
Og du og Linnu' brann Lommen
Jen Sals giort Lagen til en Gætt- og Saadan
Som — mange milde — Lene Linnu' giort det.
Og Mangel paa en Lede, Lene ind jeg nok,
L Kongens Navn og Linnu' paa Linnu' Linnu',
Linnu' Linnu' Linnu', at Kongen naadig Linnu'
Med Linnu' Linnu' paa det Linnu' Linnu'.

Ole.
Linnu', Linnu' Linnu' Linnu' Linnu' Linnu',

J. Morgens. Kammergaa alle Normandis Bysker,
Wi miller Allen, alle Sammen naar
for Kongen - Isum Konge, Landets Adels,-
Baat hin og Aet; Igi, Iku xx ingen Normand,
Som, ikke flionner saa gaa Isum Konge.

Lehnsmanden.

Falk saa følg mig?

Alle.

Med Hjertens Gammal
for Konge Lær! Lær hans Maria,
giver! giver! giver!

Tolvte Scene. / Aften. /

/ Have ved Lehnsmandens Gaard. Dronningens
og Carolines Naabe i Transparent. Alle
Skuespillets Personer. Amtmand. Foged. Soren-
skriver. Præster. Mængde Bønderfolk af begge køn.
Bønderfolk. Andre. Dans. Skolterne med Dron-
ningens og Prindsessens Naabe bekræftes. o. s. v. - o. s. v. - /

Chor.

Leve vor Konge! vor Frederik!

Leve Maria! Hans trofaste Mage!

Lange Dit blide, Dit hulde Blik,
Krydre vor Frederiks møy somme Dage!

Leve vor elskede Frederik!

Lev for Dit Rige!

Dannemand døe for de Soige,
Smulred' end Klipper og Verdner forgik.

Lev for Dit Rige!

Normand kan døe, men ee Soige,
Smulred' end Klipper og Verdner forgik,
Aldrig vi Soige vor Frederik.

Leve vor Konge, vor Frederik!
